Anticipația

cpsf.info

COLECȚIA POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

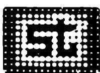
JACK VANCE

ABOMINABILUL McINCH

SOCIETATEA
ȘTIINȚĂ & TEHNICĂ S.A.

507

S O C I E T A T E A
ŞTIINŢĂ & TEHNICĂ S.A.

Societate cu capital de stat, funcţionând sub egida Ministerului Cercetării şi Tehnologiei, înmatriculată în Registrul Comerţului cu nr. J40/6775/1991

Consiliul de administraţie
IOAN ALBESCU
GABRIELA BULIGA
CORNEL DANELIUC
ADINA CHELCEA

Director onorific
ALEXANDRU MIRONOV

Redactor literar
MIHAI DAN PAVELESCU
Secretar de redacţie
PAVEL D. CONSTANTIN
Tehnoredactare computerizată
PAVEL D. CONSTANTIN
Coperta
WALTER RIESS
Difuzarea
CORNEL DANELIUC
GROSU LAURENŢIU
(telefon: 617 72 44 sau 617 60 10, int. 1151)

Adresa: Piaţa Presei Libere nr. 1 Bucureşti, cod 79781
Telefon: 617 72 44 sau 617 60 10, int. 1151
Tiparul:
Tipografia „INTERGRAPH"
Telefon: 769 35 68

Abonamentele se pot face la oficiile poştale (nr. Catalog 4004/1993), precum şi direct la redacţie. Cititorii din străinătate se pot abona prin Rodipet S.A., PO BOX 33-57.
Fax: 004-1-312 9432 sau 004-1-312 9433. Telex: 11995
Piaţa Presei Libere nr. 1, sector 1, Bucureşti, ROMÂNIA

Lei 200

anticipaţia

Revistă lunară de literatură şi artă SF
(nr. 507/ianuarie 1994)
editată de Societatea „Ştiinţă & Tehnică" S.A.

Paginile evidenţiate cu sigla „MTS" sunt realizate cu sprijinul Ministerului Tineretului şi Sportului, în cadrul programului naţional de stimulare a creativităţii tinerilor.

ABONAMENTE
la revista
anticipaţia

Societatea "Ştiinţă & Tehnică" SA asigură în continuare efectuarea abonamentelor la revista "Anticipaţia" la sediul redacţiei. Costul unui abonament pe un an (12 numere a 200 lei/ex.) este de *2000* lei, în această sumă fiind inclusă şi taxa de expediere prin poştă a abonamentului. După cum se observă, abonamentul efectuat pe un an permite primirea a două numere în regim de gratuitate. Depuneţi prin mandat poştal contravaloarea abonamentului în contul *40 34 01* al Societăţii "Ştiinţă & Tehnică" SA, deschis la Banca Agricolă SA, Sucursala Municipiului Bucureşti. Mandatul trebuie să conţină adresa exactă (inclusiv codul poştal), precum şi menţiunea: "Abonament la revista ANTICIPAŢIA". Eventualele majorări ale preţului revistei nu afectează abonamentul contractat la începutul anului.

Un guvern mondial?

Laureat al Premiului Nobel pentru economie, profesorul Jan Timbergen ia taurul de coarne şi declară: “Doar doi ani mai despart Organizaţia Naţiunilor Unite de aniversarea de aur şi a sosit timpul ca ea (O.N.U. - n.a.) să fie transformată într-un adevărat *guvern al lumii!*”. Este nevoie, pentru problemele globale ale omenirii - susţine profesorul - de soluţii globale şi cooperare globală. “Mugurii” organismelor de care avem nevoie există, de altfel, aşa că nu ne rămâne decât să le dezvoltăm, explică Jan Timbergen.

Într-adevăr, dacă vrem ca rezoluţiile O.N.U. să fie aplicate - pentru binele întregii omeniri - trebuie să creăm pârghii sociale, la nivel planetar, într-o ierarhie globală ce ar respecta (pentru o corectă şi logică funcţionare) structurile care se găsesc - şi funcţionează deja - într-un stat bine guvernat.

Fondul Monetar Internaţional poate fi transformat şi dezvoltat într-o instituţie planetară, explică laureatul premiului Nobel, prin desemnarea lui ca *Bancă centrală de dezvoltare* - la care ar trebui adăugată o *Trezorerie mondială*, unde să se strângă fondurile necesare finanţării operaţiilor. (Îl completez pe profesor: poate tot aici specialiştii să decidă asupra unui “şarpe monetar mondial”, dar şi asupra unei monezi de liberă circulaţie pe toate pieţele Pământului.)

În aceeaşi manieră, F.A.O. (Organizaţia Mondială pentru Agricultură) trebuie să devină primul minister de care toată societatea umană să se folosească: *Ministerul Mondial al Agriculturii*. În aceeaşi ordine de idei, O.N.U.D.I. (Organizaţia Naţiunilor Unite pentru Dezvoltare Industrială) ar deveni *Ministerul Mondial al Industriilor*. Cel de-al treilea minister ar fi cel al *Muncii,* realizat prin transformarea O.I.M. (Organizaţia Internaţională a Muncii).

Evident, adaug, este strict necesar un *Minister al Ecologiei*, dacă vrem ca planeta să rămână vie şi în mileniul următor; un *Minister al Copiilor şi Tineretului* (poate UNICEF?) şi - de ce nu, doar suntem în SF - un *Minister de Externe* al planetei, nu atât pentru contactul cu inteligenţele extraterestre, cât pentru pregătirea expansiunii - inevitabile, în secolul viitor - a omului în cosmos.

Totul, păzit cum se cuvine de o *InterPoli*ţie, beneficiind de serviciile de telecomunicaţie (care, din 1997, vor fi globale, o reţea de 77 de sateliţi legând, practic, pe toţi cetăţenii planetei) şi de reţeaua planetară de date - un *network* prin care computerele lumii vor “conversa” unul cu altul, oferind autorităţilor, dar şi cetăţenilor simpli (în număr de 6 - 7 miliarde, prin 2005) accesul la orice informaţie. Cu rezultatul că deschiderea (“glasnosti”, îi spunea uitatul Gorbaciov) va fi totală, că zidurile vor cădea în faţa impactului radio-urilor şi televiziunilor de pretutindeni. Că probabilitatea de apariţie a dictaturilor va fi din ce în ce mai mică.

Ce lume, fraţilor, aceea în care Parlamentul Lumii, adică O.N.U. va fi devenit, cu adevărat, funcţional! Ce posibilităţi deosebite deschise dezvoltării şi expansiunii omului simplu, cel care va vota direct (democraţie participativă!) toate marile decizii ale speciei Homo sapiens!

Science Fiction? Da' de unde! Vremea SF-ului pentru planeta Pământ a trecut de apogeu... Şi atunci: ce vor face SF-iştii de toate culorile?

Simplu. Vor face ceea ce trebuie: vor muta visele dincolo de stratosferă. Pe Lună. Pe Marte. Către limitele sistemului nostru solar.

O vreme. Cu inerentul, mai târziu, salt spre şi mai departe.

Alexandru Mironov ✍

cpsf.info

DAVID HESS

Gânduri despre maşinile viitorului

Ciborgii n-au devenit încă o realitate, dar trăim deja într-o epocă a proto-ciborgilor, în care fiecare petrece o bună parte din zi conectat la o maşină, fie aceasta uscător de păr, cuptor cu microunde, calculator sau alt aparat. Unii dintre noi se folosesc deja de informaţii transmise prin *E-mail*, pe magistrale electronice, antrenându-şi în permanenţă creierul.

După câte ni se spune, viitorul promite o relaţie Om-Maşină din ce în ce mai strânsă. Uterele artificiale ne pot izbăvi de păcatul ancestral al Evei, tot aşa cum bio-ingineria alimentelor poate pune capăt blestemului lui Adam. Într-o bună zi urmaşii noştri vor rescrie evoluţia, eliminând spiralele efemere ale ADN-ului, încărcând informaţia genetică într-un circuit nemuritor de siliciu. Prin filmele cu ciborgi şi povestirile SF asistăm la un anumit tip de culturalizare de masă, care fascinează - dar şi înfricoşează - publicul, prin apariţia unui tip de personalitate şi de societate.

Urmăresc totuşi cu oarecare scepticism modul în care imaginaţia colectivă este cucerită de ciberfantezii; poate că vinovată este formaţia mea profesională. Cei mai mulţi continuă să creadă că antropologii culturali sunt lucrători sociali activând în satele îndepărtate din lumea a treia, dar, în prezent, un număr tot mai mare de "ciber-antropologi" studiază "tehno-triburi", cum ar fi fizicienii sau programatorii de calculatoare. Tocmai mulţumită faptului că antropologia studiază o mare diversitate de comunităţi umane - de la vânătorii şi culegătorii primitivi, la împătimiţii tastaturilor - putem avea o perspectivă mai largă atunci când vorbim despre evoluţia umană sau revoluţia culturală.

Având formaţie de antropolog cultural, eu identific într-o mai mare măsură vechiul în NOU, decât o fac profeţii "tehnotopiei". Eu percep realitatea virtuală, de exemplu, ca o versiune de înaltă tehnologie a... şamanismului! De fapt, ideea producerii lumilor virtuale controlate este la fel de veche ca şi transele halucinogene sau interpretarea viselor. Tehnicile s-au schimbat, dar adevărata întrebare este dacă se vor schimba şi viziunile.

La fel de adevărat este şi faptul că brava lume nouă a romantismului electronic şi a protezelor medicale, nu oferă noi şanse, nu ajută să ne regăsim personalitatea, dar ideea reconstrucţiei de identităţi creatoare este la fel de veche ca şi mărgelele abacului. Nu este obligatoriu să considerăm măştile sau vopselele rituale ca făcând parte din cultura universală, totuşi ele sunt nişte artificii culturale destul de răspândite, care indică o tendinţă adânc înrădăcinată în om de a-şi reconstrui EUL prin diferite elemente de recuzită.

Recuzita noastră este mai complicată, dar ce se poate spune despre relaţiile şi obiceiurile noastre?

Însăşi ideea contopirii cu maşina poate să nu fie atât de recentă pe cât pare la prima vedere. Noul tehno-toteism al maşinăriilor mă interesează numai ca variantă a visului etern al transgresiunii graniţelor dintre uman şi non-uman, vis care până acum s-a concretizat în relaţia cu totemurile naturale, cum ar fi şarpele cu pene sau bufniţa.

Noile filme cu ciborgi îmi inspiră aceeaşi neîncredere. Ciborgul este în acelaşi timp o haină nouă pentru o damă culturală străveche, dar şi un simbol al schimbărilor unei lumi. Identific, de exemplu, în seria "Terminator", vechea confruntare biblică dintre Bine şi Rău, care străbate precum firul Ariadnei cultura populară americană. În acelaşi fel, filmele se fac ecoul jeluirii bătrânilor preoţi puritani care profeţeau un viitor apocaliptic, în care forţele Răului vor stăpâni lumea.

Scenariul "planetei ciborgilor" mi se pare o altă expresie a fricii adânc înrădăcinate a cultului european de a fi dominat de entităţi diferite din punct de vedere fizic: războinici asiatici, maimuţe, monştri veniţi din spaţiu şi, mai recent, de maşini. Judecând lucrurile astfel, se poate spune că cea mai mare parte a fascinaţiei pe care o exercită în prezent ciborgii este determinată de incapacitatea omului contemporan de a concepe şi înţelege diferenţele de aspect fizic. Multe din precedentele scenarii imaginate pentru sunt acum deja depăşite. În perioada care a urmat Războiului rece, publicul a căutat, mai degrabă, întâlniri de gradul III cu E.T. decât să se teamă de invazia monştrilor verzi. Dar Maşinile sunt diferite şi, de aceea, ele reprezintă invadatori perfect plauzibili, ba chiar mai înspăimântători, pentru că adesea se ascund sub formele omului.

Deci, cam care ar trebui să fie în viitor atitudinea noastră faţă de Maşină? O posibilitate ar fi exterminarea, ca în "Terminator - 2", când ambii ciborgi, cel Bun şi cel Rău, sfârşesc dizolvaţi într-un creuzet uriaş. Mă declar profund tulburat de aspectele rasiste ale acestei soluţii. Mă atrage mai mult posibilitatea sugerată în "Blade Runner", unde ciber-rasismul este învins de ciber-romantism. Cu toate că găsesc soluţia mai atrăgătoare, mă întreb dacă ea nu implică rejucarea tragediei familiilor Montague şi Capulet, Romeo şi Julieta.

Traducere de:
Cristina Vasiliu
Camil Schiau

JACK VANCE

ABOMINABILUL McINCH

"Mister este o noţiune fără exactitate obiectivă, reprezentând, cel mult, limitele gândirii cuiva. Pornind de la aceasta, se poate face o clasificare a modurilor de a raţiona după tipul de fenomene considerate enigmatice (...) Odată misterul elucidat şi soluţia cunoscută, toată lumea strigă în cor: «Natural! Era evident!». Şi acum să vorbim despre ceea ce este evident: totul este întotdeauna evident (...) Gândirea obişnuită inversează succesiunea logică, lăsând ca misterul să genereze soluţia. În fapt, este o logică pe dos, între mister şi soluţie apărând acelaşi raport ca între spumă şi bere..."

MAGNUS RIDOLPH

Cei de la Misiunea Cultului Unic nu-i putuseră spune decât atât: "Se numeşte McInch; este un asasin. Asta-i tot ce ştim".

Magnus Ridolph ar fi refuzat o asemenea anchetă, dacă creditul contului său bancar s-ar fi situat la un nivel normal. Dar eşecul unei aventuri publicitare - o reclamă luminoasă în spaţiile interplanetare, pe bază de gaze luminescente - îl adusese pe filosoful cu barbă albă într-o situaţie vecină cu sărăcia.

Primele impresii pe care i le furniză planeta Scleretto nu făcură decât să-i accentueze aversiunea faţă de sarcina ce-l aştepta. Lumina celor doi sori - roşie şi albastră - îi jena puternic ochii. Oceanul cu aspect uleios, haosul de nedescris al stâncilor îngrămădite fără noimă pe mal îi alungau orice chef de repaus, iar Scleretto City, jalnic labirint de cocioabe şi coşmelii, nu avea darul de a-i sugera vreo distracţie posibilă. În sfârşit, gazda sa - Klemmer Boek - capelanul-director al Misiunii Cultului Unic, îl primise cu răceală, lăsând impresia că prezenţa lui nu-i face plăcere, de parcă el, Magnus Ridolph, ar fi fost cu ceva vinovat.

Într-o vechitură de maşină hodorogită se deplasară până la sediul Misiunii, cocoţat în vârful unei stânci golaşe, unde penumbra care domnea înăuntru i se păru răcoritoare după lumina stridentă şi praful de pe drum.

Magnus Ridolph îşi scoase din buzunar o batistă împăturită cu grijă şi-şi tamponă fruntea, nasul aristocratic, barba albă şi mătăsoasă. Apoi îşi întoarse privirea spre gazdă şi exclamă contrariat:

— Lumina asta mă scoate , pur şi simplu, din sărite. Albastru, roşu - trei umbre diferite pentru fiecare bolovan, pentru fiecare fir de iarbă!

— Eu, unul, m-am obişnuit - îi răspunse pe un ton neutru Klemmer Boek. Era un tip mărunţel, cu o burtă rotundă ca un pepene umflându-i sutana. Obrazul roz, bine întins, părea din porţelan fin chinezesc, iar ochii albaştri şi rotunzi încadrau un nas cârn şi cărnos. «Abia dacă îmi mai amintesc Pământul».

— Ghidul turistic - continuă Magnus Ridolph, în timp ce-şi punea batista în buzunar - apreciază aceste efecte ca fiind «stimulatoare şi exotice». S-ar zice că nu-s destul de receptiv ca să le percep!

Boek mârâi: «Ghidul turistic? Păi acolo scrie că Scleretto City ar fi «un oraş colorat, fascinant, o lume în miniatură, un exemplu concret de democraţie interplanetară în acţiune. Ptiu! Mi-aş dori ca deşteptul care a putut scorni asemenea gogoşi să fie obligat să trăiască aici măcar juma'te cât am trăit eu.»

Împinse fotoliul din răchită către Magnus Ridolph, apoi îşi turnă nişte apă de la gheaţă într-un pahar. Magnus Ridolph se aşeză, iar Boek se trânti într-un alt fotoliu, în faţa lui.

— Ei bine - zise Magnus Ridolph - cine este, sau ce este, acest McInch?

Boek surâse cu amărăciune: «Dumneata trebuie să ne-o spui, că d-aia eşti aici».

Magnus inspectă cu o privire distrată camera, îşi aprinse o ţigară şi nu zise nimic.

— Ce-am aflat în şase ani - continuă Boek - pot să-ţi spun în şase secunde. Primo, că este patronul rahatului ăsta (şi cu un gest arătă oraşul). Secundo, că este un criminal, un netrebnic care nu-şi vede decât propriul interes. Tertio, că - în afară de McInch - nimeni nu ştie cine este McInch.

Magnus Ridolph se ridică, se apropie de fereastră, o depolariză şi privi gânditor aglomerarea de acoperişuri disparate, care se întindea, precum un covor mâncat de molii, până la Golful Magnetic. Privirea lui urmări culmile zimţate ca un fierăstrău care înconjurau oraşul, apoi reveni la golful oceanului fără maree şi în cele din urmă se pierdu în orizontul înecat într-o pâclă de culoarea lavandei.

— Respingător. Nu înţeleg ce-i poate atrage pe turişti aici.

Boek veni lângă el la fereastră. «Hm, hm... fără îndoială, e o lume stranie.» (Cu o mişcare a capului, arătă spre acoperişurile de sub ei). «Acolo, jos, în viermuiala aia, trăiesc cel puţin o duzină de rase inteligente - expatriaţi, exilaţi, fugari, emigranţi - cu toţii la un loc, claie peste grămadă. Şi este pur şi simplu năucitoare adaptarea lor în raporturile reciproce.»

— Mda, zise Magnus Ridolph, fără alt comentariu. Apoi adăugă: «Şi acest McInch... este uman?»

Boek înălţă din umeri: «Nimeni n-o ştie. Ori, cine-o află moare înainte de a putea s-o spună. Până acum, în două rânduri Cartierul General a trimis oameni de mâna-ntâi să ancheteze. Şi amândoi au murit în plin oraş: unul lângă Depozitele de Export, celălalt în biroul primarului.»

Magnus Ridolph tuşi cu distincţie.

— Şi... cauza deceselor?

— O maladie necunoscută. (Boek îşi coborî privirea la acoperişurile, zidurile, uliţele şi bolţile de sub ei). Misiunea noastră încearcă să se ţină deoparte de politica locală, cu toate că - fie vorba între noi - fluturându-le pe la nas cultura terestră, noi facem practic propagandă pentru propriul nostru mod de viaţă. Şi, câteodată (pe faţă îi înflori un zâmbet sarcastic) se-ntâmplă să mai avem de-a face şi cu un fenomen de tipul acestui McInch.

— Mda, desigur - aprobă în doi peri Magnus Ridolph. Dar, în ce constau, în fond, nelegiuirile lui McInch?

— Corupţie, răspunse Boek. Corupţie, pur şi simplu. Buna şi vechea corupţie civică, de tip terestru. E drept c-ar fi trebuit să ţi-o spun, de la bun început - (şi pe faţa lui se lărgi din nou un rânjet caustic) - dar Scleretto City are un primar ales după toate regulile şi un consiliu de administraţie municipal. Are o cazarmă de pompieri, un oficiu poştal, un serviciu de salubritate, o poliţie - aşteaptă numai să-i vezi! (Emise un sunet asemănător celui produs de vărsarea unei căldări cu apă pe o alee pietruită). Ca să fiu sincer, cred că asta-i atrage pe turişti: felul în care maimuţăresc toate arătările astea comportamentul oamenilor.

Magnus Ridolph se aplecă uşor înainte, încruntându-se: «După câte văd, am impresia că pe-aici nu-i nimic care să-ţi sară în ochi, nici vreo clădire mai pretenţioasă, dacă facem abstracţie de cea de colo, de lângă golf».

— A, acela-i hotelul pentru turişti, zise Boek. «Pondicherry House», aşa-i zice.

— Mda, am înţeles, zise Magnus Ridolph cu un aer absent. Mărturisesc că aşa, la prima vedere, forma de guvernământ practicată în Scleretto City pare destul de aiurită.

— Ba, eu aş zice că este mai degrabă raţională, dacă se iau în considerare antecedentele istorice, îl contrazise Boek. Acum vreo cincizeci de ani, aici a fost fondată o colonie a Ordinaţionaliştilor; era, de altfel, singurul platou de pe planetă. Apoi, pe măsura trecerii timpului, Scleretto aflându-se chiar la marginea Commonwealth-ului, unde nimeni nu se osteneşte să pună întrebări indiscrete, au început să se stabilească aici tot soiul de elemente dubioase provenind din toate colţurile galaxiei, care, într-un fel sau altul, au găsit un modus-vivendi, cei care n-au reuşit, n-au supravieţuit. Literalmente. Când ajungi aici pentru prima dată - cazul turiştilor, bunăoară - rămâi cu gura căscată. Eu, de exemplu, când am sosit şi am străbătut uliţa mare, am avut impresia că trăiesc un coşmar. Kmaushi vieţuind în bazine portabile şi scuipând perlele secretate în pipotă..., multipezi de pe planeta Portmar..., Tau Geminieni..., Armadiloşi de pe Carnegie-12... Păsări Galbene..., Zeeksi..., ba chiar şi câţiva Aldebaranezi, fără a mai pune la socoteală speciile antropomorfe. Cum naiba vieţuiesc la un loc, fără să se sfâşie unii pe alţii, e o întrebare care nu mă mai preocupă decât din când în când.

— Poate că această dificultate este mai mult aparentă, decât reală, opină cu oarecare căldură Magnus Ridolph.

Boek îi aruncă o ocheadă piezişă şi rânji din nou: «N-ai trăit aici, atâta vreme ca mine». Apoi, întorcându-şi privirea la panorama oraşului, continuă pe acelaşi ton: «Praful ăsta, duhoarea, tot...» Se întrerupse, negăsind cuvântul.

— În orice caz - zise Magnus Ridolph - toate sunt creaturi dotate cu raţiune. Mai am câteva întrebări să vă pun. Mai întâi de toate, cum procedează McInch ca să-şi încaseze rodul acţiunilor coruptive?

Boek se întoarse la fotoliul său şi se trânti greoi. «După toate aparenţele, se serveşte direct din fondurile municipale. Toate taxele sunt colectate în numerar, sunt aduse la primărie şi închise într-un seif. McInch, când are nevoie de bani, pur şi simplu deschide seiful, ia cât îi trebuie şi, după aia, îl închide.

— Şi cetăţenii nu zic nimic?

— Indignarea este o emoţie umană, îi răspunse sarcastic Boek. Or, marea majoritate a populaţiei nefiind de natură umană, nu manifestă emoţii.

— Bine, dar acea mică fracţiune care este formată totuşi din oameni ce se pot indigna?

— Fiind oameni... le e frică.

Magnus Ridolph îşi mângâie gânditor barba. «Să abordăm situaţia din alt punct de vedere: cetăţenii şi-au manifestat în vreun fel aversiunea faţă de achitarea taxelor şi impozitelor?»

— N-au de ales, îi răspunse Boek. Toate importurile şi exporturile se fac prin intermediul unei cooperative municipale. Aceasta încasează direct toate taxele.

— De ce nu s-a schimbat locul seifului, sau de ce n-a fost păzit?

— Asta a încercat-o şi ultimul nostru primar. Numai că paznicii desemnaţi au fost găsiţi morţi. Morţi de o boală necunoscută.

— După toate probabilităţile - zise Magnus Ridolph - McInch este unul din administratorii municipali. Ei sunt primii supuşi tentaţiei.

— Cu asta sunt de acord, răspunse Boek. Dar care dintre ei?

— Câţi sunt?

— Păi... unu' ar fi dirigintele oficiului poştal, un multiped de pe Portmar. Il mai avem pe şeful pompierilor, un om; pe şeriful poliţiei, unu' de pe Sirius-5; gunoierul-şef... un... un... în sfârşit, nu-mi amintesc cum dracu'-i zice. Unu' originar de pe Aurigae-1012.

— Un Golespod?

— Chiar aşa. E singurul de felul său în tot oraşul. Pe urmă îl mai avem pe directorul Depozitelor Municipale, care este totodată şi perceptor - o creatură-fumică de pe Tau Gemini - şi, în sfârşit, cel mai important, primarul. Numele lui este Juju Jiji, naiba să-l ia, cel puţin aşa îmi sună mie la ureche. Este o Pasăre Galbenă.

— Mda, înţeleg...

După o scurtă tăcere Boek continuă: «Ei bine, ce părere ai?»

— Problema prezintă câteva elemente interesante, admise Magnus Ridolph. Bineînţeles, este necesar să fac o vizită în oraş.

Boek îşi privi ceasul: «Când vrei să mergi?»

— Numai să mă schimb, zise Magnus Ridolph ridicându-se. Şi, după aceea, plecăm imediat, dacă sunteţi de acord.

— Acum, mârâi Boek, întunecându-se, un lucru trebuie să-ţi fie clar: din clipa în care vei începe să pui întrebări despre McInch, tipul o s-o ştie şi-o să-ncerce să te omoare.

— Misiunea Cultului Unic mă plăteşte destul de bine ca să-mi asum acest risc, declară Magnus Ridolph. Ca să zic aşa, sunt un fel de cavaler al apocalipsului. Logica este spada mea, iar vigilenţa mi-e scut. Am să port filtre nazale şi voi fi "parfumat"

cu antiseptice.

— Cavaler ai zis? mormăi Boek. Mai degrabă, ţestoasă! În fine, în cât timp eşti gata?

— Dacă sunteţi amabil să-mi arătaţi unde voi locui, zise Magnus Ridolph, în maximum o jumătate de oră sunt al dumneavoastră.

•••

Cu un ton lugubru de triumfal Boek constată: «Asta-i tot ce-a mai rămas din Ordinaţionalişti.»

Magnus Rindolph contemplă clădirea cubică. Mici dune de praf se adunaseră în lungul zidurilor; porţile vraişte lăsau privirea să se piardă în vidul interior.

— Unde mai pui că ăsta era edificiul cel mai solid din Sclerotto! adăugă Boek.

— Mă mir că McInch nu s-a instalat aici! observă Magnus Ridolph.

— În prezent aici funcţionează haznaua municipală. Gunoierul-şef îşi are biroul chiar în spate. Am să ţi-l arăt, dacă vrei. E doar una dintre curiozităţile turistice. Hm!... a propos, doreşti să rămâi incognito?

— Nu, nu, răspunse Magnus Ridolph. Nu-i necesar. Nu văd utilitatea vreunui subterfugiu.

— Cum doreşti, zise Boek, coborînd greoi din maşină. Rămase apoi să-l urmărească cu o privire plină de ironie pe Magnus Ridolph cum se dă jos cu mişcări tacticoase, cum îşi pune pe cap o cască solară strălucitoare, cum îşi dispune filtrele nazale, cum îşi ascunde ochii în spatele unor ochelari negri.

Târâş-grăpiş se apropiară, croindu-şi cu greu drum prin stratul de colb cenuşiu, care se ridica sub paşii lor în volute roşii, albastre şi de alte o sută de nuanţe intermediare.

Deodată, Magnus Ridolph se opri brusc. Boek zâmbi: «Aha, ai simţit mirosul? Deşi mai nimerit ar fi fost să zic duhoarea, nu?»

— Întocmai, încuviinţă Magnus Ridolph. Dar, pentru numele lui Pluto, unde mergem noi acum?

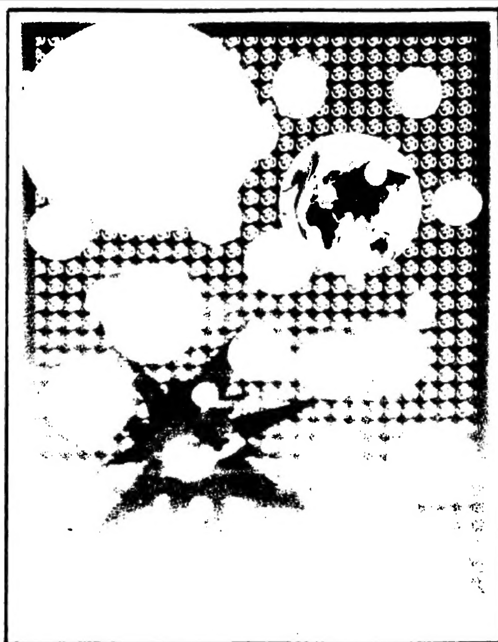
— La gunoierul-şef, la Golesopod. În fond, el nu se ocupă de colectarea gunoaielor, cetăţenii le aduc aici şi i le aruncă. Iar el le mănâncă, sau mai bine zis, le absoarbe.

Ocolind vechea catedrală a Ordinaţioniştilor, Magnus Ridolph constată că zidul din spate fusese dărâmat, ceea ce îi permitea locatarului să aibă lumină şi aer, ferindu-l în acelaşi timp, de dogoarea celor doi sori. Ocupantul, Golesopodul, era o făptură gigantică, semănând cu un calcan uriaş, din cauciuc, deşi mult mai masiv şi mai gros la mijloc. Pe faţa inferioară era dotat cu o mulţime de labe scurte, de o culoare albicioasă, nesănătoasă; pe faţa superioară se remarca un singur ochi, albastru şi inexpresiv, subliniat de un rând de tentacule suple, în permanentă agitaţie. Golesopodul zăcea tolănit, pe jumătate acoperit cu o movilă de putreziciuni semi-lichide: resturi alimentare, intestine de peşti, deşeuri organice de toate felurile.

— Este plătit ca să facă asta, zise Boek. Şi salariul îi rămâne în intregime, fiind hrănit şi găzduit pe gratis.

Un fel de hârşâit ritmic le ajunse la urechi. De după colţul fostei catedrale apăru un fel de şarpe, înaintând pe vreo treizeci de picioare chitinoase, segmentate.

— Ăsta-i factorul poştal, îi explică Boek. Toţi sunt multipezi şi fac o treabă pe cinste.

Desen de Victor Sfârlea

Creatura era lungă, filiformă şi corpul arămiu avea un luciu stins. Pe figura plată, ca de omidă, se remarcau patru ochi negri şi strălucitori şi un mic cioc cornos. Sub corp îi atârna un fel de tavă, pe care se aflau scrisori şi pachete. Apucă unul cu un picior şi emise o fluierătură stridentă. Golesopodul bolborosi, îşi ridică partea din faţă aruncându-şi înapoi tentaculele, şi lăsă să i se vadă gura imensă şi neagră.

Multipedul îi expedie pachetul în botul larg deschis, îi privi cu indiferenţă şi se îndepărtă, după ce execută o întoarcere graţioasă în arc de cerc. Golesopodul mârâi, clefăi, se afundă mai bine în mormanul de gunoaie şi-şi aţinti privirea unicului ochi asupra lor; Magnus Ridolph şi Boek îi răspunseră cu aceeaşi politeţe, studiindu-l cu o curiozitate dezinvoltă şi uşor dispreţuitoare.

— Înţelege limbajul uman? se interesă Magnus Ridolph.

Boek aprobă, adăugând însă: «Dar nu te apropia prea mult. E o bestie irascibilă.»

Magnus Ridolph înaintă cu prudenţă, un pas sau doi, şi i se adresă, privindu-l drept în ochiul albastru lăptos:

— Încerc să identific un criminal pe nume McInch. Mă puteţi ajuta?

Corpul gigantic fu brusc cuprins de zvâcnete dezordonate, în acelaşi timp auzindu-se nişte mârâituri furioase. Unicul ochi se bulbucă, mai să iasă din orbită. Boek se aplecă uşor, ascultând cu atenţie.

— Zice să pleci imediat.

Magnus Ridolph insistă: «Să înţeleg că nu mă puteţi ajuta?»

Agitaţia furioasă a creaturii păru că ajunge la paroxism. Deodată execută un surprinzător salt înapoi, îşi ridică trupul şi scuipă un jet de lichid urât

mirositor în direcţia lui. Magnus Ridolph se feri cu abilitate, dar câteva picături tot îi stropiră vestonul, inundându-l cu o duhoare fetidă.

Boek îl privi cu un amuzament deloc disimulat, cum îşi freacă petele cu batista: «Nu-i nimic, după o vreme nu se mai simte».

— Hm!, mormăi Magnus Ridolph.

Se întoarseră la maşină străbătând din nou maidanul colbuit.

— Mergem acum la Depozitul de Export, îl informă Boek. Se află aproape în centrul oraşului şi, începând de acolo, vom putea merge pe jos mai departe. În felul acesta o să-ţi poţi face o idee mai clară.

Acum, pe fiecare margine a uliţei se înghesuiau cabane şi prăvălii, construite din şisturi şi alge uscate, iar în jurul lor viermuia viaţa. Copii umani, soioşi şi zdrenţăroşi, se jucau în mijlocul drumului cu creaturi antropomorfe de pe Capella, cu tineri Armadillos de pe Carnegie-12, cu copii-broaşte de pe Marte.

Sute de mici multipezi de pe Portman li se încurcau printre picioare ca nişte şopârle; cea mai mare parte dintre ei erau ucişi chiar de proprii părinţi, din motive pe care niciodată oamenii nu le înţelegeau prea bine. Păsări Galbene - bipede, semănând cu nişte struţi acoperiţi, în loc de pene, cu solzi moi de culoarea lămâii - înaintau agale prin mulţime, cu capul sus, rotindu-şi ochii globuloşi. Această mulţime pestriţă, în continuă mişcare, părea un cortegiu de monştri imaginat într-un coşmar alcoolic.

La etajele prăvăliilor de pe margini erau expuse mărfuri sărăcăcioase - coşuri împletite, oale, crătiţi, mii de ustensile cărora numai vânzătorul şi cumpărătorul le cunoşteau rostul. Alţi negustori ofereau ceea ce s-ar putea defini cu un termen general drept "alimente": fructe şi conserve pentru oameni, nişte capsule tari, de culoare brună, pentru Păsările Galbene, nişte viermi roşii pentru Aldebaranezi.

Magnus Ridolph remarcă ici-colo, mici grupuri de turişti - pământeni, în cea mai mare parte - care priveau, flecăreau între ei, gesticulau, râdeau.

Boek îşi parcă maşina în lungul unei construcţii din tablă ondulată şi coborîră din nou în praf.

Un murmur înfundat răzbătea din Depozit. Numeroşi turişti căscau gura sau îşi cumpărau "suveniruri" - pietre sculptate, ţesături cu motive complicate, bijuterii din perle secretate de pântecele creaturilor de pe Knaush, parfumuri extrase din alge, statuete, acvarii minuscule, ermetizate, dotate cu lentile microscopice, prin care puteai vedea peisaje subacvatice de o stranie frumuseţe, populate de infuzori, bureţi, corali, caracatiţe tentaculare şi peşti, toţi şi toate de dimensiuni infinitezimale. În partea din spate se înălţau munţi de baloturi conţinând principalele produse de export ale planetei - răşină de alge, alge uscate şi lăcuite, saci cu săruri minerale rare.

— Uite-l şi pe directorul Depozitului, îl informă Boek, arătându-i cu capul o creatură-furnică, ce le ajungea, cocoţată pe cele şase picioare ale sale, până la brâu. Avea nişte ochi blânzi, de câine bun, o blăniţă cenuşie satinată şi un torace relativ scurt şi solid. «Vrei să te prezint? Vorbeşte şi ne înţelege. Are o minte ca de computer.»

Interpretând tăcerea lui Magnus Ridolph drept un acord implicit, Boek îşi croi drum până la fiinţa insectiformă de pe Tau-Gemini.

— Îmi pare rău, dar n-am cum să vă prezint - începu Boek pe un ton jovial (Magnus Ridolph nu se putut stăpâni să nu-şi zică în minte că Boek devenea dintr-o dată amabil, ori de câte ori se afla în prezenţa cetăţenilor oraşului) - pentru că domnul director, aici de faţă, nu are un nume.

— Pe planeta mea - bâzâi insecta pe un ton uniform - noi ne desemnăm prin acorduri, cum le numiţi dumneavoastră. Iată-l pe al meu... (cele două pungi de la baza capului i se umflară şi emiseră o serie de sunete rapide).

— Vi-l prezint pe domnul Magnus Ridolph, trimis de directorul Misiunii.

— Încerc să-l identific pe un criminal cunoscut sub numele de McInch, îi luă vorba din gură Magnus Ridolph. M-aţi putea ajuta cumva?

— Sunt dezolat, îi răspunse "furnica" printr-o serie de vibraţii egale. Acest nume mi-e cunoscut. Îmi sunt cunoscute şi ticăloşiile lui. Dar nu ştiu cine este.

Magnus Ridolph se înclină cu distincţie.

— Acum te duc să-l vezi pe căpitanul pompierilor, îi zise Boek.

•••

Căpitanul pompierilor era un negru atletic, cu ochii albaştri şi părul de un verde-bronz şters. Drept îmbrăcăminte n-avea decât un pantalon bufant, gen corsar, de culoare stacojie. Boek şi Magnus îl găsiră lângă un foişor de observaţie, chiar în preajma pieţii centrale. Cu piciorul pe prima treaptă, tocmai se pregătea să urce. Cum îi văzu, îl salută pe Boek, făcând o mişcare cu capul.

— Joe, îţi prezint un prieten care tocmai a sosit de acasă, zise Boek. Domnule Magnus Ridolph, ţi-l prezint pe domnul Joe Bertrand, căpitanul pichetului nostru de pompieri.

Căpitanul îi privi cu atenţie pe cei doi bărbaţi, fără să-şi ascundă surprinderea: «Îmi pare bine, zise el strângându-le mâna. Parcă am mai auzit de numele dumneavoastră».

— Nu-i un nume prea obişnuit, opină Magnus Ridolph, dar presupun că mai există şi alţi Ridolph în Commonwealth.

Boek îi privi lung, vru să spună ceva, dar renunţă cu un oftat şi se uită în altă parte.

— Însă nu prea mulţi Magnus Ridolph, continuă căpitanul de pompieri.

— Foarte puţini, presupun, admise bărbosul înţelept.

— Şi, după umila mea părere, îl căutaţi pe McInch?

— Întocmai. Puteţi să mă ajutaţi?

— Nu ştiu nimic despre el. Şi nici nu vreau să ştiu. E mai sănătos!

Magnus Ridolph îşi plecă privirea: «Mda, am înţeles. Vă mulţumesc.»

Boek îi arătă cu degetul său grăsuliu un edificiu înalt, construit din panouri de alge împletite, fixate într-o armătură formată din oase îngălbenite de balenă. «Asta-i primăria, zise el. Primarul locuieşte la ultimul nivel, unde, cică, poate păzi mai bine - *ha! ha!* - fondurile municipale.»

— Ce alte atribuţii îi mai revin, în fond? se interesă Magnus Ridolph, îndepărtând delicat praful de pe reverele vestonului.

— Întâmpină navele cu turişti la cosmoport şi se plimbă prin oraş gătit cu un fes roşu. Este magistratul local; este însărcinta cu gestiunea fondurilor municipale şi plăteşte salariile funcţionarilor. Părerea mea pesronală este că nu-l duce suficient capul ca să fie el McInch.

— Aş vrea să văd seiful cu care McInch îşi permite atâtea familiarităţi, zise Mangus Ridolph.

Împinseră o uşă uşoară, care se deschise scârţâind, şi pătrunseră într-o sală lungă cu plafonul extrem de coborât. Panourile de alge care alcătuiau pereţii păreau străvechi, obosite, brăzdate de crăpături prin care razele de lumină dublă străbăteau închipuind fantastice desene, de culoare roşie şi albastră, pe sol. Lipit de zidul opus intrării, se afla seiful, un antic dulap de oţel, dotat cu butoane şi cifru.

Printr-un orificiu al plafonului apăru un gât lung şi solzos, de cluoare galbenă, terminat cu un cap turtit, ornat cu un ridicol fes roşu, care îi fixă cu privirea unui ochi purpuriu. Urmă un corp zvelt, care ateriză elegant pe nişte picioare flexibile.

— Bună ziua, domnule primar - i se adresă cu cordialitate Boek. Vi-l prezint pe acest domn, trimis al Cartierului General al Misiunii. Numele său este Magnus Ridolph. Se întoarse apoi spre acesta: «Dânsul este primarul nostru, Juju Jiji.»

— Încântat, zise primarul cu o voce stridentă. Doriţi să vă dau un autograf?

— Desigur, răspunse Magnus Ridolph. Aş fi încântat.

Primarul îşi coborî capul printre picioare şi scoase cu ciocul un dreptunghi de carton dintr-o pungă ventrală. Caracterele imprimate erau de neînţeles pentru Magnus Ridolph.

— Este numele meu, în scrierea planetei mele natale. În mare, ar însemna «Fior încântător».

— Mulţumesc, zise Magnus Ridolph. Am să păstrez cu grijă această preţioasă dovadă a vizitei mele la Sclerotto. Şi pentru că tot veni vorba, mă aflu aici pentru a aresta o făptură cunoscută sub numele de McInch - (Primarul guiţă strident şi-şi balansă agitat capul înainte şi-napoi) - şi m-am gândit că poate aţi fi în măsură să-mi oferiţi spijinul dumneavoastră.

Gâtul primarului descrise o serie de "S"-uri. «Nu, nu, nu! - chiţăi vocea lui fluierată. Eu nu ştiu nimic! Eu sunt Primarul!»

Boek îl întrebă din ochi pe Magnus Ridolph, dar acesta negă din cap.

— Ei bine, noi vă lăsăm atunci, domnule primar, zise Boek. Doream numai să vi-l prezint pe prietenul meu.

— Mi-a părut bine, şuieră răguşit primarul. Apoi, încordându-şi picioarele, îşi luă avânt şi sări către orificiul din plafon, prin care dispăru.

•••

După un drum de vreo sută de metri prin lumina roşie şi albastră, ajunseră la închisoare, o baracă lungă, clădită din şisturi. Celulele dădeau direct în stradă. Puteai vedea astfel nestingherit ba capul dezolat al unei Păsări Galbene, ba figura inexpresivă a unui antropomorf de pe Capella. Era închis şi un om, care îi privi cu atenţie pe cei doi când trecură şi apoi scuipă meditativ în praful străzii.

— De ce se fac vinovaţi? se interesă Magnus Ridolph.

— Omul a furat nişte materiale din care se fac acoperişurile, Pasărea Galbenă a atacat un tânăr multiped de pe Portmar, iar Capellianul - habar n-am. Şeriful poliţiei este un tip originar de pe Sirius-5 şi are biroul imediat în spate.

Biroul era un fel de cort din pânză, iar şeriful - o enormă amfibie, semănând cu o torpilă. Înotătoarele i se terminau cu nişte fanoane lungi, pielea îi era de un negru strălucitor şi răspândea un iz dulceag, greţos. Un şirag de ochişori negri, rotunzi ca nişte perle adânc înfundate în carne, îi înconjura capul.

Când Boek şi Magnus Ridolph - prăfuiţi, transpiraţi şi obosiţi - dădură colţul hangarului, se ridică tremurând ca gelatina pe înotătoarele care-i serveau drept picioare şi-şi trecu peste torace una dintre înotătoarele-braţe. Pe locul respectiv, de sub fanoanele în mişcare, pe pielea neagră apărură cuvinte înscripţionate în alb:

«Bună ziua, domnule Boek. Bună ziua, domnule.»

— Hello, Fritz!, zise Boek. Sunt numai în trecere cu prietenul meu, căruia îi arăt oraşul.

Amfibia se lăsă pe spate, aşezându-se în fotoliul de serviciu, care părea un fel de copaie gigantică.

Îşi trecu din nou înotătoarea-braţ peste toracele de pe care prima inscripţie se şterse:

«Cu ce vă pot fi de folos?»

— Încerç să-l găsesc pe McInch, zise Magnus Ridolph. M-aţi putea ajuta în vreun fel?

Înotătoarea-braţ ezită o clipă, apoi parcurse în grabă pielea neagră:

«Personal, nu ştiu nimic. Dar puteţi conta pe sprijinul meu oficial, în măsura în care vi-l pot acorda.»

Magnus Ridolph clătină dezolat din cap şi se întoarse gânditor:

«Vă voi anunţa dacă aflu ceva.»

•••

— Acum - zise Boek, şi tuşi pentru a-şi mai limpezi gâtul prăfuit - nu ne mai rămâne decât poşta. (Privi înapoi, măsurând din ochi distanţa până la Depozitul de Export). Cred că ajungem mai repede pe jos, decât să mai pierdem timpul cu urcatul în maşină.

Magnus Ridolph se uită în sus către cei doi sori care străluceau pe cerul de un verde acvatic: «Spre seară, nu-i cumva mai răcoare?»

— Nu cine ştie ce, îi răspunse Boek, şi o porni hotărît la drum. Când se va însera, trebuie să fim deja la Misiune. Nu mă simt niciodată în largul meu afară, la vreme de noapte. Mai ales acum, cu McInch, adăugă el, muscându-şi nervos buzele.

Printre cocioabele dărăpănate, drumul îi scoase la malul mării. Viaţa clocotea peste tot în jurul lor, într-o diversitate aiuritoare. Prin uşile şi ferestrele vraişte se puteau observa zăcând mase protoplasmatice sau agitându-se forme agile şi sprintene. Se simţeau spionaţi de zeci şi sute de ochi, de dimensiuni şi conformaţii dintre cele mai diferite, sunete niciodată închipuite pe Pământ le zgâriau auzul, mirosuri inimaginabile îi învăluiau, agresându-le simţul olfactiv.

Treptat, decorul căpăta nuanţe tot mai sângerii, pe măsură ce soarele albastru cobora către orizont. Chiar când ajunseră la poştă - o cabană din şisturi, aflată lângă cosmoport - acesta apuse înghiţit de negura oceanului.

Dacă Magnus Ridolph se aştepta ca dirigintele oficiului poştal - un multiped de pe Portmar - să manifeste un cât de cât entuziasm pentru misiunea cu care venise la el, atunci s-a înşelat amarnic. Îl găsiră triind trimiterile poştale; ridicat pe jumătate din numărul membrelor, repartiza ritmic scrisorile în cutii cu ajutorul celeilalte jumătăţi.

Se opri din muncă cât timp Boek i-l prezentă pe Magnus Ridolph şi-l fixă pe detectiv cu acea căutătură impersonală şi indiferentă cu care Magnus Ridolph începuse deja să se obişnuiască, apoi - la întrebarea directă a acestuia - negă că ar şti ceva despre McInch.

Mangus Ridolph se întoarse către însoţitorul său şi-i spuse: «Vă rog să mă scuzaţi, domnule Boek, dar aş vrea să-i pun domnului diriginte una sau două întrebări confidenţiale.»

— Mă rog, mă rog, bombăni bosumflat Boek şi se îndepărtă.

După câteva minute, Magnus Ridolph îl ajunse din urmă.

— Voiam numai să ştiu în ce constă curierul poştal pe care-l primesc funcţionarii municipali şi, de asemenea, orice altă anomalie pe care a remarcat-o şi care mi-ar fi de folos.

— Şi ce ţi-a spus, te ajută?

— Foarte mult, răspunse Magnus Ridolph.

Cei doi bărbaţi o luară în lungul cheiului, la care erau ancorate şlepuri gigantice încărcate cu alge şi ajunseră la Depozitul de Export. Când se urcară în maşină, soarele roşu era deja foarte jos la orizont şi lumina stacojie conferea oraşului o aură de antichitate fabuloasă, estompând mizeria şi murdăria.

Fără a mai schimba vreo vorbă, ajunseră hurducându-se la Misiunea cocoţată în vârful stâncii.

În timp ce intrau în clădire, Magnus Ridolph i se adresă în sfârşit lui Boek:

— Aveţi cumva un microscop la îndemână?

— Trei, îi răspunse sec Boek. Unul vizual, unul electronic şi unul gama-beta.

— Aş avea nevoie de unul în seara aceasta.

— Cum doreşti.

— În orice caz, mâinie, într-un fel sau altul, vom încheia acest caz.

Boek îl privi cu o curiozitate nedisimulată: «Să înţeleg că ştii cine este McInch?»

— Dar este pur şi simplu evident - răspunse Magnus Ridolph - în lumina cunoştinţelor mele specifice.

Boek rosti printre dinţi: «În locul tău, eu mi-aş zăvorî uşa în noaptea asta. Oricum o iei, e un ucigaş».

Magnus Ridolph încuviinţă din cap: «Cred că aveţi dreptate».

•••

Noaptea pe Sclerotto era lungă în acel sezon - paisprezece ore - şi Magnus Ridolph se trezi, făcu un duş şi îmbrăcă un veston albastru cu alb, nou-nouţ. Afară era încă întuneric.

De la ferestrele holului de la intrare, tocmai contempla răsăritul primului soare, eveniment precedat de iluminarea întregii bolţi cereşti de o irizaţie albastru-electric, când auzi în spatele său nişte paşi. Întorcând capul, îl văzu pe Klemmer Boek studiindu-l cu ochii lui albaştri, în care se citea curiozitatea.

— Te-ai odihnit bine? - se interesă acesta în loc de «bună ziua».

— Într-adevăr, foarte bine - îi răspunse Magnus Ridolph, extrem de afabil. Sper că şi dumneavoastră aţi avut parte de o noapte liniştită şi repausantă.

Boek se mulţumi să mormăie: «Gata pentru micul dejun?»

— Oh, desigur, desigur, la dispoziţia dumneavoastră.

Trecură în sala de mese şi Boek dădu comanda necesară unicului său servitor.

Mâncară în tăcere în timp ce lumina de afară se intensifica din clipă-n clipă. Abia după ce li se aduseră cafelele, Magnus Ridolph se lăsă pe spătarul jilţului şi-şi aprinse, cu gesturi afectate, o ţigaretă.

— Îţi menţii afirmaţia că vei putea rezolva cazul în cursul zilei de azi? se interesă Boek.

— Da, îi răspunse Magnus Ridolph. Sunt sigur că este pe deplin posibil.

— Hm!... Şi ştii cine-i McInch?

— Fără nici o îndoială.

— Şi poţi s-o dovedeşti?

Magnus Ridolph slobozi o volută de fum care se înălţă ondulându-se în prima rază a soarelui bleu-safir: «Într-un anume fel, da.»

— Nu pari prea sigur.

— Păi... am imaginat o stratagemă care ne va permite să economisim o mulţime de timp.

— Nu mai spune? îngână Boek cu un ton profund ironic, bătând masa cu degetele lui grăsulii.

— Aş vrea ca Primarul... cum îi zice?... a, Juju!... să convoace în după-amiaza aceasta o şedinţă cu funcţionarii municipalităţii. Primăria ar fi locul cel mai potrivit. Şi, în cadrul acestei şedinţe, vom discuta cazul lui McInch.

•••

În timp ce se îndreptau spre primărie, Boek spuse pe un ton sec: «Toată chestia asta mi se pare cam melodramatică».

— Tot ce se poate, îi răspunse în doi peri Magnus Ridolph. Ba chiar şi primejdioasă...

Boek se opri brusc, rămânând cu un picior în aer: «Eşti sigur că...»

— Nimic nu este niciodată sigur, îi replică Magnus Ridolph. Nici măcar rotaţia veşnică a acestei planete în jurul axei sale. Şi fenomenul cel mai puţin previzibil pe care îl cunosc, este durata unei vieţi.

Boek porni mai departe, tăcut, muşcându-şi înciudat buzele.

Intrând în primărie, se opriră câteva clipe, ca să-şi obişnuiască ochii cu penumbra. În faţa lor, la dreapta şi la stânga, începură să distingă siluete de diferite forme, împestriţate de razele care traversau pereţii crăpaţi, cu pete roşii şi albastre.

— Gunoierul este deja aici, şopti Magnus Ridolph la urechea lui Boek, protejându-şi gura cu palma. O simt după miros.

Ajunseră în mijlocul sălii. Primarul se plimba solemn în lung şi lat, cu fesul înclinat ridicol pe-o parte, în mijlocul unui cerc format din gunoierul golesopod, poştaşul multiped, Joe Bertrand pompierul, directorul de export din Tau-Gemini şi şeriful amfibie.

— Domnilor - începu Magnus Ridolph - n-am să vă reţin atenţia prea multă vreme. După cum ştiţi, fac o anchetă în legătură cu fiinţa cunoscută sub numele de McInch.

cpsf.info

În sală se iscă o oarecare rumoare, fâşâitul picioarelor poştaşului multiped, freamătul cauciucat al pielii şerifului, agitaţia gâtului primarului, şuieratul gâfâit al golesopodului gunoier, tusea nervoasă a pompierului negru.

Directorul depozitului - fiinţa-fumică de pe Tau-Gemini - luă cuvântul cu vocea sa atonă: «De ce ne-aţi chemat aici? Expuneţi-vă în mod clar intenţiile».

Magnus Ridolph îşi netezi liniştit barba, privind pe rând făpturile care îl înconjurau şi continuă:

— Am descoperit identitatea lui McInch. Am evaluat şi cât îl costă zilnic pe oraş acest McInch. Pot să dovedesc că este un ucigaş şi că a încercat să mă asasineze. Da, pe mine, Magnus Ridolph! (Tonul lui era solemn, ba chiar emfatic).

Şi, din nou, se stârni agitaţie, acelaşi tumult sonor. Magnus Ridolph, după o scurtă pauză, reluă grav:

— Întrucât dumneavoastră sunteţi consiliul de conducere al acestei comunităţi, v-aş rămâne îndatorat dacă mi-aţi face cunoascute sfaturi privind modul în care ar trebui să acţionez în continuare. Domnule Primar, aveţi vreo sugestie?

Pasărea Galbenă descrise cu gâtul o serie de arabescuri, emise o avalanşă de sunete stridente şi neinteligibile, apoi capul i se imobiliză şi ochiul său purpuriu îl fixă pe Magnus Ridolph cu o privire şireată: «McInch ar fi în stare să ne omoare pe toţi!»

Boek tuşi discret şi bombăni stingherit: «Nu crezi c-ar fi mai bine să...»

Pompierul Joe Bertrand îl întrerupse: «M-am săturat de tot circul ăsta! Avem o închisoare. Avem un cod penal. Să-l judecăm deci pe McInch pentru cele făcute. Dacă-i un hoţ, să-l băgăm la închisoare. Dacă-i un criminal şi poate suporta chirurgia mintală, să-l operăm. Dacă nu-i posibil, să-l executăm şi gata!»

Magnus Ridolph încuviinţă cu o mişcare a capului: «Pot dovedi că McInch este un hoţ. Şi câţiva ani de puşcărie se vor dovedi, poate, o experienţă salutară. Ştiu că dispuneţi de o închisoare curată şi igienică, cu filtre germicidice pentru aer, cu băi obligatorii şi o hrană sănătoasă...»

— De ce insistaţi atâta asupra condiţiilor igienice din închisoare? - bâzâi directorul de export.

— Pentru că McInch va fi dus acolo, răspunse solemn şi sobru Magnus Ridolph. Va fi vaccinat şi imunizat şi-şi va petrece anii de condamnare într-un mediu steril, absolut lipsit de microbi. Şi asta-l va face să sufere pe McInch mai rău decât moartea. Ei, şi acum... (şi-şi roti din nou privirea asupra celor din jur) cine este McInch?

Gunoierul zvâcni aproape la verticală şi se lăsă pe spate, arătându-şi pântecul palid şi dublul rând de tentacule - picioare decolorate. Corpul i se umflă şi apoi se contractă brusc.

— Culcat! Culcat!, răcni Boek, în timp ce golesopodul proiecta în toate părţile jeturi de lichid urât mirositor.

Din profunzimile corpului diform, gâlgâi un muget cavernos: «Acum, o să muriţi cu toţii...»

— Linişte!, comandă autoritar Magnus Ridolph. Am spus - linişte! Domnule Primar... se poate...

Chiräitul isteric al Păsării Galbene se potoli treptat.

— Păstraţi-vă calmul, nimeni nu-i în pericol, continuă Magnus Ridolph, ştergându-şi dezinvolt obrazul, fără însă al scăpa din ochi pe golesopodul rămas în poziţie verticală. «Un vibrator cu ultrasunete, amplasat sub podea şi un iradiator Hechtmann, montat pe plafon, au intrat în funcţiune de cum am pătruns în această sală. Bacteriile veninoase ale lui McInch au murit din clipa în care i-au ţâşnit din gură, dacă nu chiar mai înainte».

Golesopodul pufăi şi, reluându-şi poziţia culcat, o zbughi spre uşă, scurtele tentacule-picioare acţionând ca nişte pistoane. Şeriful plonjă ca o adevărată torpilă şi ateriză pe spatele ondulând. Fanoanele înotătoarelor se înfipseră în cărnuri, sfâşiindu-le. Golesopodul urlă, se răsturnă pe spate, îl încleştă pe şerif cu tentaculele şi se înfăşură în jurul lui, încercând să-l sufoce. Joe Bertrand se repezi şi lovi cu cizma în ochiul albastru, zdrobindu-l. Multipedul de pe Portmar se aruncă şi el în vâltoare, apucând cu nenumăratele lui membre tentaculele care îl imobilizau pe şerif. Primarul sări prin orificiul din tavan şi reveni cu o frigare lungă de oţel, cu care lovi, împunse, sfârtecă...

•••

Boek se apropie de maşină clătinându-se. Magnus Ridolph, după ce îşi aruncă într-un şanţ vestonul alb-albastru, îl ajunse din urmă. Misionarul, livid la faţă, se crampona de volan.

— L-au... l-au făcut bucăţi... - murmură acesta, abia stăpânindu-şi greaţa.

— Un spectacol dintre cele mai deprimante, încuviinţă Magnus Ridolph, încercând să-şi pieptene barba zbârlită. O aventură sordidă din toate punctele de vedere.

Boek întoarse spre el o privire acuzatoare: «Cred că dumneata ştiai ce-o să se-ntâmple!»

La care Magnus Ridolph răspunse pe un ton suav: «Dragul meu prieten, mi-aş permite să vă sugerez să ne întoarcem şi să facem o baie caldă. Cred că senzaţia de curăţenie şi nişte veşminte noi ne-ar ajuta să considerăm întreaga situaţie dintr-o mai justă perspectivă».

•••

Un Klemmer Boek foarte grav şi serios luă loc în faţa lui Magnus Ridolph în sala de mese, un Klemmer Boek care abia dacă-şi privea farfuria. În schimb, Magnus Ridolph dejună cu delicateţe, deşi substanţial. Ca de obicei, era îmbrăcat impecabil, iar barba mătăsoasă bine îngrijită şi conturată.

— De unde ştiai - se bâlbâi Boek - da, de unde ştiai că gunoierul era McInch?

— Foarte simplu, răspunse Magnus Ridolph, întovărăşindu-şi vorbele cu un gest dezinvolt al furculiţei. Pe baza unui raţionament logic fără cusur; aplicând teoria şi luând în considerare toate elementele de referinţă.

— Da, da, da, bombăni Boek. Logică pe-aici, inteligenţă pe-acolo...

Buzele lui Magnus Ridolph se crispară imperceptibil: «Dargul meu domn, iată concret care a fost înlănţuirea ideilor mele. McInch este un răufăcător, un hoţ, care îşi însuşeşte mari sume de bani. Ce face el cu rodul malversaţiunilor sale? Nimic ce s-ar putea remarca la prima vedere, căci altfel toată lumea i-ar fi ghicit identitatea. Pornind de la principiul că McInch îşi cheltuie, în parte sau în întregime, banii furaţi - supoziţie fără vreo certitudine concretă

- i-am analizat pe fiecare dintre împuterniciţii municipali, suspecţii logici, din punctul de vedere al unui individ din propria lor specie.

Iată-l, spre exemplu, pe Joe Bertrand, pompierul. Conform acestui test era nevinovat. Duce o viaţă fără pretenţii, în condiţii modeste.

L-am luat apoi în obiectiv pe primar. În ce constă, oare, pentru o Pasăre Galbenă, esenţa însăşi a plăcerii? După cum am aflat, aceasta s-ar rezuma la o anumită specie de floare, al cărei parfum îmbată şi excită Păsările Galbene. N-am întâlnit aşa ceva pe Sclerotto şi, din câte am putut constata, existenţa primarului este la fel de lipsită de strălucire.

În analiză a intrat şi directorul Depozitului, fiinţa-fumică de pe Tau-Gemini. Pretenţiile acestor făpturi sunt practic nule. Cuvintele «lux» şi «distracţii» nici măcar n-au un echivalent în limbajul lor. Măcar din acest motiv şi aş fi fost tentat să-l exclud de pe lista suspecţilor. De la poştaş am aflat că-şi cumpără lunar un număr de cărţi - singura slăbiciune aparentă - însă valoarea lor era în strict raport cu salariul său. Deci, pentru moment, l-am lăsat şi pe acesta deoparte.

Şeriful ridica un semn de întrebare. De la natură, este o amfibie, necesitând un mediu acvatic. Planeta lui natală este umedă şi mlăştinoasă. Comparaţi asta cu condiţiile pe care le oferă Sclerotto. Însăşi supravieţuirea lui este un miracol.

Despre poştaş, multipedul de pe Portmar, ce-am aflat? Concepţia sa despre lux se rezumă la un bazin mare, umplut cu ulei cald, în care nişte animale de mici dimensiuni, dresate în acest scop, practică masajul numeroaselor picioare şi segmente corporale. În plus, acest tratament înmoaie tegumentele, oferindu-le o frumoasă coloraţie, galbenă ca nisipul. Or, pielea poştaşului este zgrunţuroasă şi cărămizie, semn de sărăcie şi neglijenţă. Ei, şi în cele din urmă îl avem pe gunoier. Faţă de modul lui de viaţă, noi, oamenii, nu putem resimţi decât scârbă şi dispreţ. Pur şi simplu nu ne-ar veni să credem că o fiinţă care se bălăceşte în lături ar fi posibil să fie înzestrată cu un subtil simţ al nuanţelor. Eu, personal, ştiam că golesopodele posedă simţuri *interne* dintre cele mai delicate. Că trăiesc ingerind materie organică, pe care o fermentează sub acţiunea unor bacterii, într-un şir de saci stomacali, iar energia le este furnizată de oxidarea alcoolilor produşi prin această fermentare.

Compoziţia sau calitatea materiilor organice brute nu prezintă nici o importanţă pentru golesopode - resturi menajere, deşeuri proteice, hoituri, toate sunt bune, după cum, pentru noi, oamenii, sunt fără importanţă micile variaţii ale aerului pe care îl respirăm. Senzaţia de plăcere nu le-o furnizează materiile brute, ci produsele interne rezultate şi, din această cauză, varietatea şi amestecurile de bacterii din sacii lor stomacali au o importanţă deosebită.

Pe măsura scurgerii timpului, golesopodele au devenit bacteriologi de prima mână. Au reuşit să izoleze milioane de suşe diferite, au selecţionat specii noi, fiecare dintre acestea inducând plăceri de ordin senzual diferite. Varietăţile bacteriene cele mai apreciate sunt dificil de cultivat şi, în consecinţă, foarte scumpe.

Ştiind toate acestea, mi-a fost clar că numai gunoierul putea fi McInch. Din punctul său de vedere, se bucura de o poziţie de invidiat - înconjurat de cantităţi practic nelimitate de materii organice şi dispunând de surse de finanţare pentru a-şi oferi amestecuri de bacterii dintre cele mai rare şi mai ispititoare.

De la poştaş am aflat că golesopodul primea câte un mic pachet cu fiecare navă spaţială care sosea pe Sclerotto - bineînţeles, bacterii pe care le importa de pe planeta sa natală, unele dintre acestea fantastic de scumpe.

Magnus Ridolph se instală mai comod în fotoliu şi-şi savură cafeaua, privind pe deasupra ceştii la gazda sa, căreia încă nu-i reveniseră culorile în obraji. Boek clătină din cap şi întrebă bâlbâindu-se: «Cum... cum i-a ucis pe ceilalţi doi anchetatori... şi... pe tine... când a vrut... ieri... să te omoare?»

— Dragul meu, îţi mai aduci aminte cum m-a scuipat ieri? Când ne-am întors la Misiune, am examinat petele cu ajutorul microscopului ce mi l-ai dat. Toate erau formate din culturi de bacterii moarte. N-am reuşit să le identific, însă, din fericire, precauţiile mele le veniseră de hac.

Gustă din nou din cafea, trase un fum adânc din ţigară şi continuă: «Acum, în ceea ce priveşte onorariul meu, cred că aţi primit toate instrucţiunile necesare.»

Boek se ridică greoi, se duse în biroul său şi reveni după un minut, cu un cec.

— Mulţumesc, zise Magnus Ridolph, după ce aruncă în treacăt o privire asupra cifrei înscrise. Apoi, bătând uşor cu degetele în masă, adăugă pe un ton gânditor: «Deci, în prezent, Sclerotto City nu mai are gunoier...»

Încruntându-se, Boek răspunse înciudat: «Şi nici n-are vreo şansă să găsească vreun înlocuitor. Oraşul ăsta o să duhnească mai rău ca oricând.»

Magnus Ridolph îşi mângâia barba cu o expresie visătoare pe chip: «Mda... desigur... numai că beneficiile abia dacă ar acoperi eforturile.»

— Ce naiba vrei să zici? tresări Boek, clipind nervos.

Magnus Ridolph păru că-şi revine din reverie şi-l măsură cu răceală pe Boek, care îşi rodea unghiile:

— Problema, aşa cum mi-aţi prezentat-o, mi-a pus mintea la lucru.

— Şi?

— Ca să faci rost de un ban - explică pe un ton didactic Magnus Ridolph - trebuie să propui ceva cuiva, care este dispus să plătească. Pare evident, nu-i aşa? Numai că, în realitate, lucrurile nu sunt chiar atât de simple. Este surprinzător de mare numărul celor care vor să vândă mărfuri sau servicii de care nimeni n-are nevoie. Şi, din această cauză, cei ce reuşesc sunt extrem de puţini.

— Da, aşa-i, zise Boek, privindu-l atent. Numai că nu văd legătura cu colectarea gunoaielor. Vrei postul ăsta? Dacă da, spune-o şi te recomand imediat primarului.

Magnus Ridolph îl măsură cu o privire plină de reproş: «Pur şi simplu m-am gândit că pe Aurigae-1012 sunt mii de golesopode care ar plăti oricât ca să beneficieze de privilegiul de a presta o asemenea muncă». Oftă, clătină din cap şi adăugă: «Numai că beneficiul rezultat de pe urma unei singure tranzacţii nu este suficient pentru a justifica un asemenea efort. În schimb, înfiinţarea unui serviciu de plasare, la scara întregului Commonwealth, mi se pare a fi o iniţiativă extrem de profitabilă!»

Traducerea
Mihaela şi Cristian IONESCU

JACK VANCE - Domnul «SPACE OPERA»

John Holbrook Vance, celebru pe plan literar SF sub pseudonimul JACK VANCE, s-a născut la 28 august 1916 la San Francisco. În căutarea unei vocaţii a abordat studii de inginerie minieră, litere, fizică şi ziaristică, a condus antreprize de construcţii şi a făcut parte din orchestre de jazz. În cele din urmă a îmbrăcat uniforma marinei comerciale, navigând pe toate mările globului. Oare aceasta să fie cauza pentru care eroii săi, fie că se numesc KIRTH GERSON, ADAM REITH, CUGEL sau MAGNUS RIDOLPH, sunt mari călători?

După un debut relativ târziu, în 1945, cu povestirea "THE WORLD-THINKER", publicată în revista "THRILLING WONDER STORIES", Jack Vance s-a dezlănţuit, talentul său vulcanic aducând în mâna cititorilor nenumărate povestiri, nuvele, nuvelete, dar mai ales romane.

Peripeţii exotice, civilizaţii stranii, decoruri şocante, lumi bizare, personaje neobişnuite - în scrierile sale se regăsesc toate elementele specifice genului space-opera. În plus, Vance adaugă inteligenţa şi cultura, caracterul ataşant al personajelor, cu care cititorul este tentat să se identifice. Şi tocmai în aceasta constă originalitatea şi cheia succesului de public al operei sale.

El îşi populează planetele cu animale şi fiinţe fabuloase, rude apropiate ale monştrilor din vechile legende.Dar imagistica verbală a lui Vance nu se limitează numai la atât: caracterul "nepământean" al lumilor sale este accentuat şi de o luxuriantă creaţie antroponimică şi toponimică. În acest sens poate fi citată chiar propria sa mărturisire: "Când scriu, eu pornesc mai degrabă de la o atmosferă, decât de la o idee". Acest proces de creaţie explică modul organic de integrare a peisajului şi decorului în opera lui Jack Vance. În timp ce la majoritatea autorilor de space-opera personajele acţionează în cadre de un convenţionalism de multe ori stupid, la Jack Vance acţiunea însăşi e generată de pitorescul unui peisaj, de particularităţile unei organizări sociale, de arhitectura unui oraş.

Valoarea operei sale a fost recunoscută prin atribuirea a două premii "Hugo" ("THE DRAGON MASTERS" şi "THE LAST CASTLE") şi un premiu "Nebula" ("THE LAST CASTLE"). Cu toate acestea, pentru cititorul român Jack Vance este încă un necunoscut, din extrem de voluminoasa sa operă fiind traduse - până în prezent - numai două titluri: "Molia lunii" şi "Regele hoţilor". Pentru a vă oferi o imagine, chiar şi sumară, asupra creaţiei sale, vom aminti câteva din scrierile cele mai reprezentative pentru inegalabilul său talent:

Ciclul *"PLANET OF ADVENTSE"* (4 romane): "THE CITY OF CHASCH" (1968), "SERVANTS OF THE WANKH" (1969), "THE DIRDIR" (1969) şi "THE PNUME" (1970) - patru aventuri ale astronautului ADAM REITH pe planeta TSCHAI şi lupta sa cu cele patru rase extraterestre care îşi împart condominiul asupra unor populaţii mutante de origine pământeană.

Ciclul *"KIRTH GERSON"* (5 romane): "THE STAR KING" (1963), "THE KILLING MACHINE" (1964), "THE PALACE OF LOVE" (1967), "THE FACE" (1979), "THE BOOK OF DREAMS" (1981) - într-un viitor foarte îndepărtat (1525 dintr-o nouă eră, care ar fi început în anul 2000), undeva la marginile Oicumeniei (ansamblul lumilor colonizate pe vremuri de Terra) KIRTH GERSON îi hăituieşte şi-i lichidează pe rând pe cei cinci demoni extratereştri care i-au masacrat familia.

Cilcul *"ALASTOR"* (3 romane): "TRULLION: ALASTOR 2262" (1973), "MARUNE: ALASTOR 933" (1975), "WYST: ALASTOR 1716" - trei aventuri independente pe trei planete din sistemul stelei ALASTOR, prilej de descriere a unor peripeţii ce se derulează într-un cadru de un exotism mirobolant.

Ciclul *"THE MANY WORLDS OF MAGNUS RIDOLPH"* (10 povestiri), printre care şi "Abominabilul McInch" publicată în numărul de faţă, "Regele Hoţilor" şi altele, relatând despre anchetele neortodoxe ale detectivului filosof Magnus Ridolph, ale cărui principale arme sunt inteligenţa şi aşa-numitul "savoir faire".

Ciclul *"DURDANE"* (3 romane) - geneza simţământului de revoltă la un erou care va personifica lupta împotriva asupritorilor extratereştri, precum şi ciclul *"THE EYES OF THE OVERLORD"* (ciclu heroic-fantasy).

Ciclul *"LYONESSE"* (3 romane, până în prezent): "SULDRUN'S GARDEN" (1983), "THE GREEN PEARL" (1985) şi "MADOUC" (1986) - heroic-fantasy sumbru şi tenebros, inspirat din vechea mitologie celtică.

Alte romane:

— "MASKE: THAERY" (1976) - personalitatea unui celebru luptător pentru libertatea pământenilor reînvie sub trăsăturile unui adolescent de pe o planetă căzută sub tiranica dominaţie a extratereştrilor.

— "BIG PLANET" (1952) - aventurile anchetatorului CLAUDE GLYSTRA sosit pe Planeta Gigantică în misiune de cercetare şi peripeţiile sale în cursul unei călătorii pe jos de 75 000 de kilometri.

— "SHOWBOAT WORLD" (1975) - pe aceeaşi Planetă Gigantică, o trupă teatrală închiriază un vapor, pentru a prezenta în porturile unui fluviu, mai lung decât ecuatorul, integrala operelor lui William Sakespeare.

— "THE WORLD-THINKER" - heroic-fantasy melancolic despre amurgul unui Pământ unde întreaga viaţă este mutantă.

— "THE FIVE GOLD BANDS" (1950) - odisee în căutarea unei averi fabuloase a cărei ascunzătoare este înscrisă pe cinci banderole, aflate pe cinci planete diferite.

— "PLANET OF THE DAMNED" (1952) - peripeţiile unui astronaut naufragiat pe o planetă aflată în ghearele unor galactici cruzi şi inventivitatea de care dă dovadă pentru a evada şi a anunţa Pământul de primejdia ce-l pândeşte.

— "THE HOUSES OF ISZM" (1954) - pe această planetă, casele sunt nişte vegetale vii şi se obţin, ca orice plantă, prin însămânţare. Subiectul romanului îl constituie spionajul... economic: cum să furi o sământă de casă.

— "TO LIVE FOREVER" (1956).

— "THE LANGUAGES OF PAO" (1957) - idea romanului este că limba influenţează, dacă nu chiar determină gândirea, iar alterările de limbaj conduc la modificări de comportament şi de judecată.

— "THE DRAGON MASTERS" (1962) - relatează despre extratereştrii în luptă cu o civilizaţie umană feudală, în care oamenii au drept animale de luptă dragoni domesticiţi - adevărate replici ale străinilor agresivi.

— "THE BLUE WORLD" (1966) - reluarea legendei Minotaurului pe această planetă acvatică, unde acest rol revine unui cetaceu carnivor - regele Kragen. O frumoasă şi poetică descriere a unei lumi de azur şi o violentă satiră anticlericală.

— "THE LAST CASTLE" (1966) - space opera concentrat la nivel de nuveletă.

— "THE DOMAINS OF KORYPHON" (1974) - acţiune ilustrând dilema: pământul aparţine celor care l-au stăpânit sau celor care îl stăpânesc?

— "SPACE OPERA" (1965) - space opera relatând periplul spaţial al unei trupe de operă.

Numeroase proze scurte au fost adunate în culegeri, dintre care amintim: "FUTURE TENSE" (1964), "THE WORLD BETWEEN AND OTHER STORIES" (1965), "EIGHT FANTASMS AND MAGIES" (1969), "THE BEST OF JACK VANCE" (1976), "GALACTIC EFFECTUATOR" (1980) etc.

În încheiere subliniem că o asemenea literatură, la primă vedere atât de îndepărtată în timp şi spaţiu, este totuşi profund înrădăcinată în realitatea americană. Şi aceasta deoarece, dacă privim dincolo de exotismul prozei lui Jack Vance, vom observa că eroul tip este tânăra sau tânărul american, care prin muncă, iniţiativă şi acţiune, continuă tradiţia pionieratului atât de scumpă celor care au făurit Statele Unite.

Mihaela şi Cristian IONESCU

Uşa glisă, dezvăluind silueta zveltă a fetei.

Aparent preocupat să cerceteze taraba vânzătorului de arme, Kill o observă cu coada ochiului şi scăpă un oftat de uşurare.

— E ceea ce vă doreaţi, nu-i aşa, domnule? se precipită negustorul, şi Kill realiză că ţinea în mână un cuţit cu comandă bioenergetică. În prima clipă, se bucură că oftatul necontrolat trecuse drepr exteriorizarea satisfacţiei de a fi găsit arma căutată. Pe urmă cugetă că va trebui să cumpere neapărat cuţitul; pentru o fracţiune de secundă, chipul i se schimonosi la amintirea numărului mic de credite ce i se mai puteau aloca pentru "diverse".

Strâmbătura nu scăpă ochiului format al omului aflat de partea cealaltă a tarabei.

— Fiţi liniştit, domnule, preţul armelor mele este, oho! mai mult decât accesibil!

Ochii lui Kill sclipiră; negustorul îi spunea pentru a doua oară "domnule", deşi observase, probabil, de la bun început că el era lipsit de semnul majoratului. Să fi fost obişnuita slugărnicie calculată a breslei, sau celălalt simţise în el un tânăr perfect dotat pentru a se încadra în societate?

Cea de-a doua supoziţie avu darul să-i sporească încrederea în sine şi-i dădu curajul să privească fără reticenţă în direcţia "vânatului" aşteptat.

Fata continuă să stea în cadrul uşii, nemişcată, parcă adulmecând.

"Ce dracu', apartamentul ei n-o fi având sisteme de observare?"

— E foarte frumoasă, spuse negustorul, ca şi cum ar fi încercat să justifice prudenţa excesivă a fetei.

Ce uşor se dăduse de gol! Un val de ciudă făcu sângele să-i coloreze obrajii. simultan, îl năpădi ura împotriva indiscretului care-şi permisese să-i urmărească privirea. Ca la comandă, un cuţit geamăn celui pe care-l ţinea în mână îi ţâşni din buzunar şi se opri la un milimetru de gâtul vânzătorului. Acesta ţipă şi căzu în genunchi, ridicând mâinile.

În jur se lăsă liniştea şi Kill se simţi deodată ţinta tuturor privirilor. Observă că până şi fata părăsise adăpostul iluzoriu al uşii, venind cu câţiva paşi mai aproape.

— Jaf armat! bâigui negustorul, străduindu-se să pară cât mai entuziasmat cu putinţă. E un început promiţător, domnule! Doriţi toată marfa mea, sau numai o parte? Spuneţi-mi, şi voi adapta imediat la bio-câmpul dumneavoastră armele dorite!

Asistenţa murmură a dezamăgire. Surprins şi el de lipsa de împotrivire, Kill îl privi pe celălalt cu adevărat pentru prima oară. Era bătrân, palid ca moartea, clipea speriat şi nu avea pe tâmplă nici un semn! Omul albise fără să-şi obţină majoratul! Mai mult, nu câştigase nici măcar vreun punct favorabil!

De asta îi spusese "domnule"! De asta se lăuda cu preţuri mai mult decât accesibile! Unui asemenea handicapat nu-i era îngăduit să câştige mai mult decât necesarul unui trai la limita inferioară a existenţei. A existenţei unui singur om! Nici vorbă de întreţinerea unei familii!

— Aveţi atâţia martori! continuă negustorul să îngaime. Veţi primi desigur un punct! Ştiţi, nu-i aşa, că tot un punct câştigaţi şi pentru uciderea unui prăpădit ca mine!

Cei din jur râseră. Kill distinse chiar un tril cristalin pe care şi-l închipui ca aparţinând fetei urmărite. Totuşi, lui spectacolul îi stârni deodată mila. O milă atât de puternică încât cuţitul o sesiză, îşi retrase lama cu un "clap" sonor şi reveni în buzunarul din care ieşise.

— Bogdaproste, şopti bătrânul, încă neîndrăznind să se ridice. Norocul să vă fie aproape!

Mulţimea zumzăi a dezamăgire.

— Papă-lapte! spuse apăsat o femeie vârstnică, elegantă. Câţiva chicotiră. Ceilalţi se mulţumiră să-şi mimeze dezaprobarea şi reveniră la ale lor, pierzându-şi brusc interesul.

Fata rămase o clipă locului, dar, când Kill încercă să-i prindă privirea, se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă grăbită.

Kill aruncă pe tarabă cuţitul pe care-l ţinuse tot timpul în mână, zvârli peste umăr un "o să-l cumpăr altă dată, bătrâne!" şi se repezi pe urmele celei ce tocmai se pierdea în mulţime.

O urmărea de cinci zile. De ce? Nici el nu ştia prea bine! Nu puteai avea o femeie a ta înainte de a-ţi fi câştigat majoratul. Cât despre violul unei minore, i-ar fi adus trei puncte. Trei, când pentru majorat îi mai trebuiau cel puţin nouă! Hotărât, miza era prea mică! E drept, i-ar fi plăcut să se bucure de trupul acela tânăr, provocator, dar... Ei bine, n-ar fi avut chef să-l obţină cu forţa, ar fi preferat ca ea să i-l ofere. Auzise că uneori lucrurile se puteau aranja astfel încât totul să aibă aparenţa unui viol, dar se simţea prea timid ca să încerce s-o abordeze cu propunerea asta scandaloasă!

În schimb, violul urmat de uciderea victimei ar fi rezolvat totul: majoratul, statutul de cetăţean cu drepturi depline, căsătoria... Căsătoria cu o fată la fel de tânără ca aceasta, plesnind de tot atâta sete de viaţă ca aceasta - aceasta care atunci va fi moartă; înjunghiată, sugrumată, otrăvită, arsă...? Putea alege atâtea şi atâtea metode, mai mult sau mai puţin elegante, mai mult sau mai puţin rafinate... Teoretic, stăpânea perfect arta de a ucide! Teoretic...

"E simplu!" i se tot spusese. "Armele sunt activate de bio-câmpul tău, slujesc pornirilor tale. Tu trebuie doar să urăşti, ele vor ucide."

Simplu?! Îl urâse pe nevolnicul negustor preţ de o clipă, suficient pentru ca lama să se oprească lângă gât, insuficient pentru a comanda să taie, să străpungă. Şi apoi, ptiu! îi fusese milă de el, suficient pentru ca arma să devină inofensivă!

Pe fată o dorea, se simţea îmboldit să o atace. Dar şi ea avea arme (ar fi fost absurd să rişte expunându-se altfel!) şi agresiunea lui i-ar fi stârnit,

desigur, ura. Rolurile se inversau întotdeauna uşor, el ar fi putut deveni victima, el ar fi fost mortul. Mort înainte de majorat! Maică-sa l-ar fi blestemat pentru asta!

Era doar la câţiva paşi în urma ei când fata se răsuci brusc, rupându-i gândurile învălmăşite. Vru să o ocolească nepăsător, dar ea îi strânse braţul, îi zâmbi şi îndepărtă, ca din întâmplare, şuviţele care îi acopereau tâmpla stângă. Kill tresări. În locul celor trei minuscule puncte roşii pe care i le observase în ajun, era acum o dungă undulată, firavă, ca un firicel de sânge - semnul majoratului!

Va să zică, îi reuşise trucul, trucul lor vechi de când lumea; ies, se fâţâie în jurul unui tip, îl fac să-şi piardă capul, să atace - iar ura, sau numai indignarea femeii, ucide tocmai când bărbatul o crede învinsă şi fără apărare.

"Puteam s-o păţesc dacă nu-i pica altul în mreje, probabil noaptea trecută... Şi ce vrea acum de la mine? se întrebă, în timp ce ea îi întorcea spatele pentru a doua oară.

Deodată înţelese şi reluă urmărirea, parcă mai sprinten.

"Acum e majoră - e de zece puncte! Violeaz-o, băiete, şi majoratul e al tău, vine pe tavă! Zece puncte dintr-un foc, pentru tine, care n-ai decât unul - şi ăla câştigat la trei ani, sugrumând mâţele vecinei! Da, da, violeaz-o băiete, ea te-a invitat (pricepi? ea a propus înscenarea!); pe urmă poţi s-o păstrezi, nu poate fi a altuia, e majoră de nici o zi, nu poate fi măritată!

Urmăreşte-o, băiete, ea te-a invitat, strecoară-te, aleargă, n-o scăpa din ochi, vezi că a prins un transportor individual, nu sta, dă din coate, fă rost şi tu de unul, programează-l corect pentru urmărire..."

Transportorul ei se opri în faţa Muzeului şi Kill se simţi transpirând când o văzu coborând şi îndreptându-se spre intrare. Se hotărî brusc să renunţe, dar ea se întoarse chiar atunci, îşi înfipse ochii într-ai lui şi Kill nu ştiu dacă zâmbetul ei însemna batjocură şi provocare, sau numai batjocură, sau numai provocare... dar îşi abandonă transportorul şi păşi în urma ei dincolo de poartă.

Nu mai intrase în Muzeu niciodată, dar ştia că nu poate trece de anticameră decât renunţând la armele cu comandă bio-energetică în schimbul celor tradiţionale, rudimentare, acţionate nu de agilul subconştient, ci de mişcarea mâinii, acea mişcare comandată de greoaia zonă conştientă. Şi, atunci când ura nu-ţi poate convinge cuţitul să muşte adversarul, cum i-ar putea comanda asta biata ta raţiune?

— Nu primim minori, i se adresă femeia de la Recepţie, creditele unui minor nu acoperă costul biletului de intrare.

Kill dădu să se retragă, mai degrabă uşurat decât dezamăgit, dar fata se grăbi să intervină:

— E invitatul meu. Eu plătesc. Cred că am dreptul ăsta.

— Desigur, doamnă, încuviinţă cealaltă, arborând un zâmbet complice.

Schimbul de arme se efectuă rapid, apoi le se permise intrarea.

Ea îl luă de mână.

— Să dăm Muzeului ce-i al Muzeului. Aşa mergeau pe vremuri îndrăgostiţii!

Kill o privi încurcat. Nu cunoştea termenul, dar nu îndrăzni să o spună. Se mulţumi să-şi pipăie cu mâna liberă armele de tip clasic: şişul, revolverul şi pistolul-mitralieră.

— Mă cheamă Eva, continuă ea. Îţi dai seama, nici eu n-am mai fost pe aici. Dar cred că ştim amândoi tot ce trebuie despre locul ăsta.

Kill încuviinţă înclinând capul.

— Hai să luăm trenul! îl îndemnă - şi el repetă tăcuta încuviinţare.

Străbătură ceea ce imita o piaţă de modă veche şi intrară în gara tixită de femei cu veşminte sumare şi ochi languroşi, de bărbaţi cu priviri hrăpăreţe, de bătrâni cu chipuri viclene şi, mai ales, de mutanţi diformi, cu feţe pocite, la vederea cărora Kill se surprinse tremurând şi îşi simţi pielea încreţindu-se. Ştia că erau descendenţii degeneraţilor născuţi după Război şi că stirpea lor, surghiunită între zidurile Muzeelor, se stingea spectaculos, secerată de boli şi de arme. Din fericire, acei câţiva pe care Războiul nu-i afectase se dovediseră mai prolifici şi mai rezistenţi, repopulând planeta.

Imună la stranietatea locului, Eva îşi despică, cu propriul şiş, bluza până sub sâni şi fusta până spre şolduri.

— Făceam notă discordantă, explică, cu un surâs nonşalant.

Gestul atrase spre ea zeci de perechi de ochi râvnitori.

Kill se simţi atât de indignat încât se bucură că nu avea armele obişnuite, conectate la bio-câmpul lui; de data asta ar fi ucis, pe ea ar fi ucis-o, fără doar şi poate. Pe de altă parte, vederea cărnii de sex opus stârni în el dorinţa dementă de a o trânti pe cimentul murdar şi de a o poseda acolo, sub ochii acelor creaturi dezgustătoare. Şi ar fi făcut-o, dacă s-ar fi aflat în lumea lui, nu în Muzeul în care obiceiul de a nu interveni între agresor şi victimă nu era respectat niciodată.

Se mulţumi să o înşface de braţ şi să o tragă după el, aproape târând-o, spre peroanele la care demodatele trenuri trăgeau unul după altul, îmbiind potenţialii pasageri cu uşi larg căscate. Ochii un vagon mai gol şi o săltă înăuntru. Apoi o împinse într-un compartiment pustiu şi încuie uşa, sperând că acel zăvor antic avea să reziste.

"Aşa, băiete! Acum sunteţi singuri - şi n-ar fi rău s-o ştii dezarmată!"

Încă gâfâind, îi propti revolverul în coaste.

— Aruncă armele tale pe geam! Aruncă-le odată!

— Eşti tâmpit? îl repezi ea, fără să se sperie. N-ai văzut că nu m-am împotrivit de loc? De ce să le arunc? S-ar putea să avem mare nevoie de ele!

— Poate vrei să mori? insistă Kill. O să-mi placi şi moartă - doar n-o să te răceşti dintr-o dată!

— Oh! Oh! se fandosi ea. Cum o să mă ucizi, necrofilule? Ca pe vânzătorul de arme?

Îi zâmbi - clar batjocură-provocare! Kill se simţi înfrânt şi nevolnic. Resemnat, lăsă să-i scape revolverul cu o fracţiune de secundă înainte ca genunchiul ei să-l lovească pe neaşteptate. Zbieră, se încovoie şi-şi duse instinctiv mâinile spre testiculele izbite.

Ea râse, mitralie zăvorul, îşi sfâşie definitiv bluza şi începu să urle ascuţit şi sacadat, în timp ce lovea cu patul armei pereţii.

Vacarmul momi vreo zece mutanţi care se buluciră în uşa compartimentului şi se opriră

nehotărâţi, holbându-se la bărbatul încă chircit, la femeia aproape goală, acum tăcută, retrasă într-un colţ, la armele împrăştiate.

Kill gândi că ceasul lui sunase şi se văzu murind stupid, linşat de o hoardă de degeneraţi pentru un viol pe care mai întâi nu-l dorise, apoi îl crezuse o înscenare - şi care se sfârşise prin a-l transforma într-o marionetă caraghioasă.

Pocitaniile încă se hlizeau, şovăitoare, când două matahale - un bărbos cu chica împpletită în zeci de codiţe rahitice şi un spân cu ţeasta transpirată - îşi făcură loc împărţind pumni şi coate.

Bărbosul se repezi la Eva şi o răsturnă, aparent fără efort pe una din canapele.

Kill încercă să-şi reia poziţia normală şi pistolul-mitraliera, dar pumnul spânului îl făcu să se prăbuşească, încovrigat, pe canapeaua opusă. Ca prin vis, auzi fâşâitul fustei pe care bărbosul o rupea râzând, gâfâitul incitat al spânului, chiţcăitul mutanţilor spectatori şi, în sfârşit, geamătul satisfăcut al femeii.

Ura îi înceţoşă privirea, i se înnodă în gât, i se ghemui în stomac şi irupse întărindu-i muşchii, uzurpându-i raţiunea.

Neluat în seamă de ceata fascinantă de cuplul înlănţuit, bâjbâi, prinse mitraliera, lovi cu sete scăfârlia spânului, seceră mutanţii înmărmuriţi şi se întoarse spre cei de pe canapea în timp ce ea ţipa "Nuuu!?" străduindu-se să se descotorosească de cadavrul bărbatului şi să recupereze şişul cu care îl înjunghease.

Lăsă arma şi o ajută. Ea rămase răstignită printre zdrenţe atârnând fără să o acopere, zâmbind destinsă, fără urmă de batjocură - doar a provocare.

Batjocura reveni când el se chirci din nou, icnind, şi vomă îndelung - asemeni copilului care fusese cu ani în urmă şi care aproape că-şi borâse maţele peste hoiturile pisicilor ucise.

Batjocura rămase şi în timp ce ea fu aceea care se ridică şi împuşcă pe rând curioşii care se furişau - până ce oamenii de ordine veniră se cureţe locul şi să-i felicite pentru supravieţuire.

• • •

Kill se privea în oglindă, studiindu-şi tâmpla împodobită de firicelul roşu - semnul majoratului, împletit cu cel auriu - semnul înnobilării. Pentru că nobil era cel care putea ucide în Muzeu, cu arme primitive. Era nobil, dacă putea părăsi viu locul ăla!

— Lumea veche e conservată, fiule! E în Muzeul fiecărei metropole! Sau cel puţin aşa se crede - perorase maică-sa în repetate rânduri, în desele seri în care el o privea inhalându-şi drogul. Înainte de Război, fiule, nu existau arme bio, iar agresorii surprinşi de gloată erau linşaţi; victimelor le dădeau pace, sau le batjocoreau, sau le toturau, sau le ucideau, după toane - deşi barbarii ăia, fiule, condamnau arta omorului, a jafului, a violului, a... În fine, condamnau multe lucruri care-i stau omului în fire, nu-i respectau drepturile, îi îngrădeau libertatea... Era o lume cumplită, aşa cum e acum Muzeul. Ca mamă, te sfătuiesc să-l ocoleşti; dar m-aş bucura să îndrăzneşti să intri şi să te întorci înnobilându-ne - pe tine, pentru că vei fi reuşit, pe mine, pentru că te-am purtat în pântec. Că doar ştii, fiule, viaţa unui nobil e păcat să fie luată!

Şi era nobilă baba, îşi atinsese scopul, o vedea în oglindă, lăbărţată într-un fotoliu, mângâindu-şi semnul roşu-auriu, leit semnul lui şi leit semnul Evei, şi ea prezentă, pentru că era o nobilă doamnă - nobila lui soţie!

— Am plătit-o gras ca să te facă major şi nobil, mărturisise maică-sa în timp ce aşteptau, simţind furnicături în tâmplele abia împodobite, ieşirea Evei din Cabinetul Teritorial de Încrustare. Fusese o mărturisire lungă. Despre tatăl lui, bicisnic, devenit major în urma violului înscenat din iniţiativa ei, fireşte, apoi trăind retras, niciodată atacând, totdeauna în defensivă - până când ea îl detestase suficient pentru ca unul din acele ei de păr să-i curme viaţa. Despre puştiul Kill, adorat când sugrumase jivinele miorlăitoare, renegat când, speriat şi alb, icnise peste ele. Poate l-ar fi ucis, dar mai era şi blestematul de instinct matern, atavismul ăla - acelaşi care o făcuse să se teamă pentru el, din ce în ce mai mult,pentru că din ce în ce mai multe zile, luni şi ani treceau fără ca el să mai adune vreun punct care să îi apropie majoratul, cu toate că în el mocneau pornirile fireşti - inima ei de mamă putea să le simtă!

Îi trebuia un catalizator, ştia - şi Eva asta fusese!

Eva - privirea ei batjocoritoare îi sfredelea ceafa şi zâmbea insolent imaginii lui reflectate.

Poate într-o zi o va urî, poatentr-o zi o va ucide; deocamdată o dorea prea mult - realiză că nu o avusese încă, că totul se derulase prea repede (scena din tren, recunoaşterea meritelor lor comune, cabinetul de încrustare, cererea în căsătorie, ceremonia oficială), că urma petrecerea (tripla sărbătorire majorat-înnobilare-nuntă), că mai avea de aşteptat până când ea, Eva, îi va oferi ceea ce i se cuvenea, trupul cu care îl stârnise, trupul râvnit şi urmărit zile de-a rândul.

Apoi sosi primul invitat, pe urmă alţii şi alţii; grămezi de arme bio zăceau în camera special ecranată - ferite de impulsurile ciudate ale stăpânilor beţi, gata să le comande atacuri idioate.

Kill păstră totuşi un lansator de ace - arma clasică de apărare - şi părăsi neobservat petrecerea în toi.

Străbătu alergând străduţe întunecoase (nu găsise nici un transportor disponibil); oricum, semnul auriu, fosforescent, îl ferea de atacuri. Ucide un nobil dacă vrei să scapi de noroc! - puţini se îndoiau de asta!

Ajunse în bazar târziu. Majoritatea tarabelor erau blindate şi părăsite. Totuşi, bătrânul vânzător de arme era acolo, printre cei ce nu se îndurau să-şi întrerupă negoţul.

Kill se propti în faţa lui, văzu că omul îi privea surprins semnul proaspăt şi pricepu că îl recunoscuse.

— Mă bucur, nobile domn, se ploconi bătrânul, mă bucur că norocul v-a fost, cum am dorit, aproape!

— Ascultă, îl întrerupse Kill, tocmai înţelegând de ce alergase până acolo, ascultă moşule, cum ai reuşit să îmbătrâneşti fără să ucizi niciodată?

— Râdeţi de mine, nobile domn? bâlbâi negustorul.

— Deloc! surâse Kill. Vreau doar să te previn. Cred că îţi invidiază mulţi tâmpla curată - şi sigur ciuda unuia din ei te va ucide!

Ana-Veronica Mircea

HARLAN ELLISON

De la A la Z în alfabetul de ciocolată (III)

N de la NEMOTROPIN

Irl şi Onkadj erau ultimii care trebuiau să intre în Tunelul Întunericului Final. Întrecerile fuseseră mai sălbatice decât îşi aducea aminte vreun nemotropin. Gladiatorii căzuseră cu lănci înfipte în torace, cu mandibule zdrobite, ochi smulşi sau gheare torsionate... până când rămăseseră numai Irl şi Onkadj. Acum fuseseră închişi în Tunel, pentru ca să se decidă care dintre ei avea să fie învingător. Între nemotropini, întrecerile reprezentau singurul mod de a scăpa de Indezirabili, iar pentru că nemotropinii erau universal recunoscuţi drept cea mai agresivă rasă din galaxie, numărul indezirabililor îi putea surprinde chiar şi pe cei mai fioroşi briganzi sau jefuitori. Erau obligaţi să producă tot ceea ce le era necesar pentru a-şi desfăşura existenţa; nici o altă planetă sau confederaţie planetară n-ar fi făcut comerţ cu ei. Erau izolaţi şi puteau naşte, ucide sau trăi cum doreau, dar nu puteau părăsi planeta lor fără nume. Cu o singură excepţie. Cu mii de ani în urmă, o misiune a Federaţiei Interstelare ajunsese pe lumea lor şi încercase să-i civilizeze. Li se acordase dreptul de a trimite pe unul dintre ei în exterior. Misiunea nu avea de unde să ştie că timpul şi ritualul aveau să altereze acest drept, transformându-l într-un pretext pentru ca nemotropinii să-i îndepărteze pe acei indivizi condamnabili chiar şi într-o societate de ucigaşi şi tâlhari. Nemotropinii erau cel puţin suficient de inteligenţi ca să nu dezvăluie niciodată natura duplicităţii lor. De aceea, periodic, se desfăşurau Întrecerile, iar cei mai răi dintre ei se măcelăreau, se spintecau şi se atacau unul pe celălalt până ce rămânea numai unul. Acesta era trimis pe satelitul Federaţiei şi de acolo în lume, de unde nu-i mai putea ameninţa cu nimic pe nemotropini. Irl şi Onkadj intrară în Tunelul Întunericului Final, cu scuturile-scoici acoperind punctele vulnerabile sub care se găseau creierii lor. Irl avea o pereche de cleşti, iar în dreapta îi atârnau doi săculeţi cu otravă, protejându-i rănile din luptele anterioare. Dacă Onkadj ar fi lovit în zona aceea, săculeţele şi-ar fi împrăştiat otrava, omorându-l. Onkadj era cel mai tânăr dintre luptători şi fără egal în mânuirea lăncii. Încoifaţi, cu tălpile unse cu retardant, pentru a nu luneca pe bolovanii din Tunel, se priviră în ochi şi lupta finală începu. A durat trei zile şi tot atâtea nopţi, iar în dimineaţa celei de-a patra zile, Onkadj ieşi fără unul din cele patru braţe, dar purtând mandibula inferioară a lui Irl. A fost trimis pe satelit, maleabilizat, transformat după aspectul locuitorilor planetei-gazdă, şi trimis mai departe. Pe planeta-gazdă, Onkadj s-a descurcat de minune. Era o lume extrem de diferită de cea natală, iar Onkadj se mişca bine în noul lui trup. A devenit o figură însemnată. Există o explicaţie pentru Atila şi Haman, pentru Cortez şi Cezar Borgia, pentru Christie şi Specht, pentru Manson şi Nixon. Pentru Torquemade. Însă numai nemotropinii o cunosc, şi rânjesc cum pot mai bine cu mandibulele lor sângeroase.

O de la OUROBOROS

Exilat de pe Pământ, viermele cel uriaş s-a încolăcit strâns şi a intrat în amorţire. Într-o bună zi, el se va deştepta şi luna se va zvârcoli.

P de la POLTERGEIST

În esenţă, foarte bine coordonat. Din cauza scandalului Black Sox, puţini îşi mai amintesc, dar în 1919, Chicago White Sox avea un aruncător, pe nume Fredi Morris, care le-a câştigat treizeci de jocuri succesive, a azvârlit mingea în şapte jocuri fără atingere sau alergare, a lovit douăzeci şi cinci de jucători într-un singur joc, şi a înlocuit fiecare plonjor din teren fără a se deplasa din casa de joc. A evoluat un singur sezon; inima i-a cedat când Joe Jackson "Desculţul" s-a furişat lângă el, şi a dispărut acolo de unde venise. Era un poltergeist căruia îi plăcea tare mult baseballul. Puţini oameni şi-l mai amintesc pe Fred Morris.

Q de la QUETZALCOATL

N-a venit din spaţiu şi n-a fost un invadator. N-a construit piramide aztece sau toltece ca baze de decolare pentru farfuriile zburătoare. Obiceiul său cel mai prost era apetitul neobişnuit pentru inimile încă pulsânde. Nu este adevărat ce se spune despre Quetzalcoatl şi virgine. Luaţi-o cum vreţi.

R de la ROQ

Oraşul zburător Detroit se afla în toiul serbărilor de Ziua Întemeierii, când uriaşul roq auriu a venit să se hrănească. A poposit pe Domul Califului (unde se desfăşurau semifinalele de roller) şi înfipse pliscul de abanos prin acoperişul de plastoţel. Intră o dată şi încă o dată, scoţând grupuri de spectatori zvârcolindu-se (inclusiv pe fundaşul Johansson), ale căror ţipete au stârnit panică. Apetitul uriaşei păsări putea fi însă greu satisfăcut cu câţiva suporteri. Fâlfâi din aripi, limba ei trandafirie vibră şi un ţipăt de bucurie sfărâmă Tetraedronul Esso. Umbra păsării roq trecu pe deasupra oraşului zburător, în vreme ce pasărea coborî pe Uzina Servitor. Ce anume o atrăsese către locul acela, nimeni din Detroit (sau din Bombay, care plutea relativ aproape) n-a putut oferi o explicaţie. A coborât şi a început să înghită uzina, cu roboţi cu tot. Când termină de consumat milioanele de biţi ale roboţilor incipienţi, îşi potoli setea în Cascada de Cristal. Iar când, peste câteva ore, se prăbuşi (zdrobind o parte din oraş) şi muri, locuitorii Detroitului rămaseră uluiţi şi extrem de furioşi. Uriaşul roq auriu din ceruri ruginise murind, iar carnea nu era bună nici măcar pentru hot-dogs.

Traducere de
Mihai-Dan Pavelescu

(Urmare din numărul trecut)

NU SEMENI CU CEILALȚI „STĂPÎNI"...! CINE EȘTI? DE CE NU EȘTI ÎNSOȚIT DE MAȘINI-DE-FIER?

DU-MĂ LA AI TĂI, PRIETENE! NU VĂ VREAU RĂUL... SÎNT UN CĂLĂTOR...

STĂPÎNE, NU ÎNȚELEG POVESTEA TA!... NU ȘTIU CE E ACEEA „NAVĂ" ȘI DE CE, DACĂ EȘTI UN „STĂPÎN", STĂPÎNII ÎȚI VOR RĂUL...

EU ÎNSĂ ÎNCEP SĂ ÎNȚELEG...

YAP-UL NE DUCE CĂTRE SĂLAȘ. VEI STA DE VORBĂ CU CEI ÎNȚELEPȚI...

ÎN ACEST TIMP, FANESCA ȘI TREI Q-RILI AU DESCOPERIT EPAVA ȘALUPEI...

VERIFICAȚI DACĂ SÎNT AMÎNDOI...!

STĂPÎNE, UNUL DIN CEI DOI SUBIECȚI A SUPRAVIEȚUIT!

ÎL VOM CĂUTA LORD FANESCA!

NE VA FI GREU SĂ-L GĂSIM PRINTRE 2 MILIOANE DE COLONIȘTI CĂCI NU-I CUNOAȘTEM **CHIPUL**..!

FANESCA ÎNSĂ ȘTIA CE ARE DE FĂCUT...

PURTAT DE VAP, VANMEER AJUNSE ŞI FU ADĂPOSTIT ÎN AŞEZAREA COLONIŞTILOR...
!?!
VANMEER, AI DORMIT, AI MÂNCAT, ŢI-AM DAT HAINE ŞI ARME, DAR TE RUGĂM SĂ PLECI. NU CREDEM CE SPUI...
...ŞI NU VREM SĂ NE ATRAGEM MÂNIA STĂPÂNILOR! TE VEI DUCE UNDE VEI VOI...
ALUNGAT!... MAI AM OARE VREO ŞANSĂ SĂ SUPRAVIEŢUIESC, SĂ ÎNŢELEG MĂCAR?!..
SINGUR DIN NOU ÎN JUNGLĂ!.. ..SINGUR? E CINEVA PE URMELE MELE!
SE APROPIE! ACUM!
O FEMEIE!?
OPREŞTE, VANMEER! SUNT FIICA CELUI CE TE-A ALUNGAT; M-A TRIMIS SĂ TE CĂLĂUZESC... TATĂL MEU NU PUTEA FACE ÎN ALT FEL, CĂCI SPIONII LUI FANESCA SUNT PESTE TOT, IAR MAŞINILE-DE-FIER TE-AR FI GĂSIT...
SPUSELE TALE MALINA, ÎMPREUNĂ CU CELE CE MI SE ÎNTÂMPLĂ, MĂ FAC SĂ ÎNŢELEG...DECI, „STĂPÂNII" VĂ PUN SĂ SCOATEŢI MINEREU, MENŢINÂNDU-VĂ ÎNTR-O STARE DE COMPLETĂ NEŞTIINŢĂ ŞI CONTRAR LEGILOR STELARE...
TATĂL MEU BĂNUIEŞTE CĂ SUNTEM COPIII COPIILOR CELOR CE ODINIOARĂ TRĂIAU PE PLANETĂ FĂRĂ DE STĂPÂNI... SINGURI ÎNSĂ NU PUTEM FACE NIMIC. VENIREA TA ÎNSĂ ADUCE CUNOAŞTEREA ŞI DE ACEEA TE VÂNEAZĂ STĂPÂNII... ACUM VINO! TE VOI CONDUCE ÎN PEŞTERA UITĂRII, CĂCI NOI CREDEM CĂ DOAR TU POŢI STĂPÂNII CEEA CE EA ASCUNDE... SĂ NE GRĂBIM!...

INSECTICIDE CU FEROMONI

Eram tehnician la Centrul de Cercetări Agrosilvice de Combatere a Dăunătorilor, secţia Ecologie. În ultimii ani lucrasem la o temă extrem de captivantă: insecticidele cu feromoni. Nu aş putea spune că am fost un model de virtute civică în anii de când fusesem angajat aici. Nu am făcut niciodată exces de zel în privinţa muncii pentru salariul pe care, puteam fi sigur, îl voi primi în fiecare 15 şi 25 ale lunii. Deşi poate să pară foarte ciudat ca un boşiman să aibă un astfel de temperament, sunt o fire rece şi starea de spirit care mă caracterizează cel mai des este spleenul. Dar ideea insecticidelor cu feromoni era atât de deosebită, corespunzând întru totul ideilor noi care se vehiculau în ştiinţă cu privire la mediul ambiant şi protecţia lui, încât mi s-a părut încă de la început mai demnă de interes şi mai umanistă decât toate cercetările şi invenţiile secolului ăsta dement, cu transplanturile lui de miocard menite să prelungească agonia câtorva belferi cu o zi, două, ca să nu mai amintesc nimic de bombele cu neutrino şi alte minuni.

Ceea ce aveam noi de făcut era simplu, empiric, neimplicând idei cine ştie cât de sofisticate, precum celelalte teme ale institutului, unde "savanţi de talie internaţională" (de cele mai multe ori gerontocraţi bâlbâiţi) debitau cu emfază tot soiul de termeni latineşti, mascând goliciune de idei şi îngustime mintală. Iată despre ce era vorba: anumite specii animale (mai ales insectele), emit în mediu pentru a-şi marca proprietatea o serie de stimuli (mai ales olfactivi) acceptori sau de respingere. Când duşmanii percep feromonii, evită zonele marcate ca pe un tabu. Dacă am fi deţinut, deci, secretul chimic al parfumului care goneşte lăcustele, de exemplu, nu ar mai fi fost nevoie de quintalele de insecticide tradiţionale, care, după ce dădeau imunitate nici nu mai aveau cine ştie ce efect, poluând şi mediul în mod ireversibil de multe ori şi punând în primejdie toate speciile din respectivul areal. Chiar şi noi oamenii suntem atât de îmbuibaţi cu DDT-uri, că doctorii au găsit urme din aceste toxine chiar şi în placentele noilor născuţi, copiii cu malformaţii, cancerul, celelalte boli ale secolului (despre care nimeni nu poate garanta că nu ar fi produse de aceste influenţe chimice nefaste) părând a fi suficiente argumente în favoarea încercărilor pe care le făceam de a modifica radical, revoluţionar, tehnologiile actuale din agricultură.

Pe de altă parte, ca majoritatea ţărilor africane, şi ţara noastră era pe atunci o ţară în curs de dezvoltare, directivele guvernamentale prevăzând pentru cincinalul respectiv luarea de măsuri urgente în vederea rezolvării problemei alimentare, căci în condiţiile crizei mondiale energetice, spectrul ameninţător al subnutriţiei a determinat politica generală de eliberare pentru agricultură a 45% din terenurile acoperite de junglă, ori în atari condiţii, problema combaterii eficace a dăunătorilor din culturi se ridica nu numai la un înalt nivel naţional, ci chiar continental.

Duceam o viaţă provincială dar plăcută. Cursa de Aboga ne aducea la servici în fiecare dimineaţă, cursa de Wanwill ne lua acasă în fiecare seară. În Perioada dintre cele două curse, vrând-nevrând, trebuia să rămânem în lazurile institutului, izolat de cele mai apropiate aşezări prin zeci de kilometri de junglă. Am fost însă atât de prins de lucrări încât cele 9-10 ore de serviciu, care mai înainte mi se păreau un calvar, deveniseră prea scurte pentru tot ce îmi propuneam să fac, aşa că uneori mai rămâneam şi peste noapte în laborator.

În 1981 se ajunsese la o serie de rezultate foarte îmbucurătoare: referatele parţiale evidenţiau munca mea în colectivul care crease pentru prima oară feromoni sintetici cu efect controlat. Lotul nostru experimental era apărat cu ei de gândacii de Colorado, de termite şi de omizi. Dar, aşa cum era de aşteptat, arealul acestor specii odată restrâns, era mărit cel al altor specii mai puţin răspândite înainte, dar care acum, fără concurenţii biologici uzuali, deveneau primejdioşi şi demni de luat în consideraţie. Scăpam de termite şi ne invadau lăcustele verzi, scăpam de gândacii de Colorado şi ne invadau gărgăriţele.

Cercetările trebuiau deci orientate în altă direcţie, şi raportul întocmit de mine în acest sens a stârnit mare vâlvă în institut, mai ales că nu eram decât un simplu tehnician. Faptul că mi s-au acordat imediat aprobările de materiale şi fonduri este dovada cea mai certă că ideea a fost primită bine, şi experienţele pentru izolarea Feromonului Universal, menit să gonească din culturi *toţi* paraziţii şi dăunătorii au debutat sub o stea fericită.

Pentru cei care nu citiseră raportul ideea a apărut ca foarte anapoda, deşi nu era decât extrem de simplă. Toţi indivizii puşi pe jaf, ca să zic aşa, au ceva comun - eu nu ştiam ce, şi nici nu mă interesa să aflu ce, sau cum se manifestă: putea fi un hormon, o funcţie nervoasă, sau orice altceva. Ceea ce mă interesa era feromonul care acţionază asupra acestei proprietăţi, aşa cum Kiay-ul practicilor marţiale japoneze acţionează asupra celor care au intenţii agresive în momentul în care emitentul strigătului paralizant se află în legitimă defensivă. Există, se vede treaba, ceva comun în agresori, şi acel ceva îi face vulnerabili la strigătul respectiv, şi deci, dacă exista ceva comun la paraziţi (indiferent de specie) eu îmi propuneam să găsesc feromonul care să acţioneze asupra respectivului "ceva" gonindu-l.

Aveam deja la dispoziţie suficiente date adunate de tema parţială încât să ştiu cam cum trebuie să procedez, şi mi-am orientat munca în direcţia sintetizării informaţiilor pe computer (cu ajutorul unor programatori de la Centrul de calcul, care îmi erau prieteni) şi a experienţelor directe, refuzând astfel orice legătură cu inginerii institutului, care încercau să-şi tragă la sfârşit spuza pe turta lor, uneori fără nici un merit.

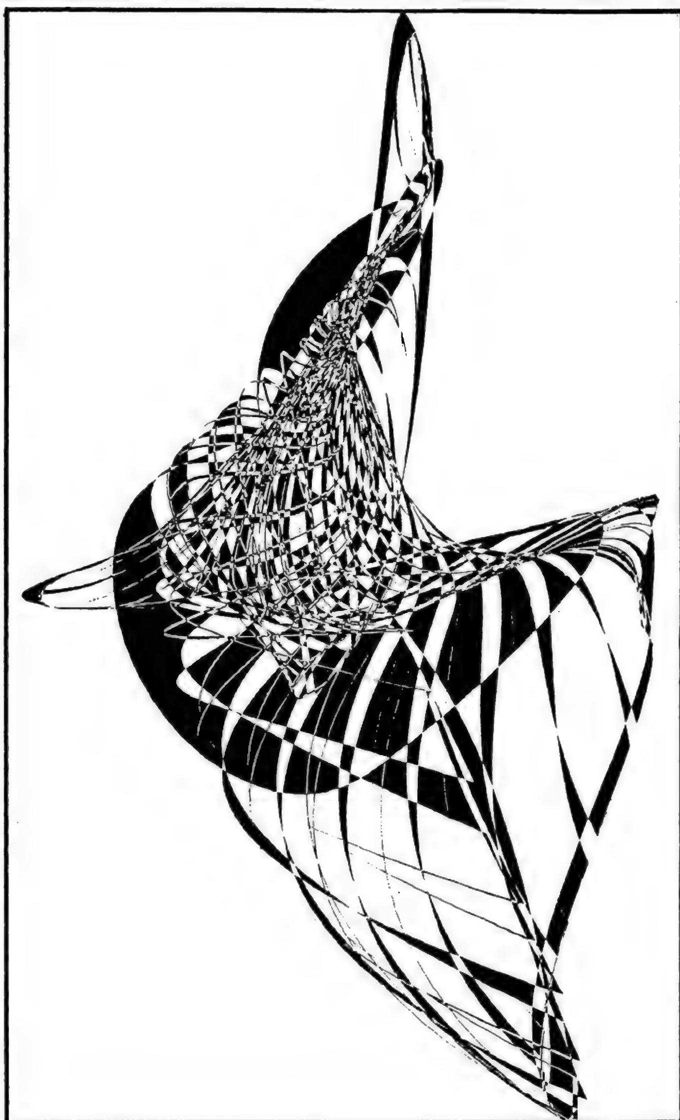
După primul raport cu privire la

produsul meu “Mago!”, tema a fost militarizată, fiindcă efectele au fost uluitoare chiar şi pentru cei mai optimişti dintre noi. Generalul trimis de conducere să ne apere de eventualii spioni sau sabotori din afară m-a chemat personal la el în birou şi mi-a spus chiar din prima zi:

— Vă daţi seama, tovarăşe Zubawa, ce cucerire ar fi pentru spiritul uman, pentru civilizaţie şi pentru progres dacă ai putea îmbunătăţi produsul dumitale în sensul folosirii lui şi la nivel uman? Apărarea graniţelor naţionale, impunerea moralei înaintate, problemele sociale, toate astea şi-ar găsi în fine o rezolvare cum nu se poate mai fericită.

Am fost pur şi simplu extaziat de idee! Să faci să dispară de pe lume răufăcătorii şi armele de distrugere în masă, crimele şi tensiunile între state, înlocuind bombele ucigaşe cu sprai-uri pentru muşte, ce poate fi mai frumos pentru idealul de muncă al unui comunist pacifist ca mine?

Am lucrat circa trei ani la îmbunătăţirea produsului, executând câteva mii de experienţe; m-am căsătorit cu Alamba, locotenent-major în Armata Naţională (soţia mea mi-a fost un sprijin nepreţuit în continuarea cercetărilor). Am început să fiu considerat un NUME în direcţia mea de cercetare şi am fost înscris, în interes de serviciu, la cursurile facultăţii de biologie unde nu pot spune că mi-am pierdut prea mult timpul, dar unde am trecut în mod paradoxal toate examenele cu nota maximă. După aceea am fost avansat pe postul de şef de secţie şi mi s-a acordat gradul de Colonel în Armata Naţională. Preşedintele statului, personal, mi-a strâns mâna de câteva ori cu prilejul decernării decoraţiilor şi ordinelor pentru merite deosebite. Am elaborat lucrarea finală în 1988 şi am fost propus pentru premiul Nobel, care mi s-a decernat în 1989, odată cu prima aplicare la scară industrială a produsului “Mago Universal-also for men” (în acel an am avut trei producţii agricole cu 700% depăşiri peste plan iar relaţiile încordate de la graniţă s-au destins fără divergenţe). Dar au apărut şi primele probleme. La începutul verii s-a înregistrat un coeficient de migraţie nemaiîntâlnit. Tot felul de inşi dubioşi au început să ceară frenetici expatrierea. La ancheta care s-a organizat imediat de

Desen de Victor Sfârlea

către forurile conducătoare s-a constatat că singura justificare a transfugilor era că “se simt străini în ţara lor”; şi fiindcă s-a stabilit că nu erau decât nişte inşi fără căpătâi, au fost lăsaţi să plece unde voiau. Întrucât, însă, numărul celor care cereau expatrierea s-a înmulţit în câteva luni mai presus de orice limită plauzibilă, conducerea s-a văzut silită să ia măsuri în acest sens, hotărând prin decret de stat să se treacă urgent la rezolvarea tuturor problemelor sociale ale celor care cereau expatrierea, punându-li-se la dispoziţie cele mai bune condiţii de trai în vederea schimbării deciziei lor. Dar emigraţia a continuat să crească scandalos, aşa că s-a recurs la ultima metodă de convingere: închiderea graniţelor naţionale spre exterior. Nici un cetăţean nu mai avea voie să părăsească locul natal decât cu aprobare nominală, dar chiar şi aşa, reprezentanţii politici şi economici din străinătate nu au mai revenit, renunţând de bună voie

la posturile înalte, la avantajele materiale speciale, la onoare, la încrederea oamenilor, pentru a deveni prin alte părţi, aşa cum s-au văzut nenumărate cazuri, cerşetori, closetari, lustragii, orice, numai să rămână acolo, să nu se mai întoarcă în ţară.

Primisem o serie de fonduri în vederea cercetării legăturilor între feromonul universal şi migraţia fără precedent a populaţiei, dar lucrările înaintau încet şi nesigur. Din acest motiv fondurile s-au diminuat, aşa încât am sfârşit prin a-mi continua lucrările singur.

Cele două lovituri ale soartei care mi-au schimbat fundamental cursul vieţii au intervenit fulgerător în 1993: mai întâi, preşedintele ţării, plecat să ne reprezinte într-o şedinţă europeană, a cerut azil politic, refuzând să se mai întoarcă şi dând publicităţii o serie de secrete de stat destul de penibile pentru politica noastră, al doilea eveniment a survenit doar câteva zile mai târziu, fiul nostru plecat la studii în România ne-a scris o scrisoare ruşinoasă de scuză în care pretindea că, în urma căsătoriei, nu îşi poate părăsi soţia, aşa că rămâne acolo. Scrisoarea ne-a parvenit într-o dimineaţă, după o noapte albă în care citisem zeci de rapoarte ale secţiilor de emigrare şi grăniceri, şi imaginile îmi jucau multicolor în faţa ochilor obosiţi. Tot ce am mai putut face, lovit parcă de nebunie, a fost să mă duc să mă plimb prin grădină. Nu mai făcusem gestul ăsta de ani şi ani de zile, de pe vremea când mai aveam timp de pierdut cu trândăveala de după-amiază. Alamba care se luase după mine de teamă să nu fac cine ştie ce gest necugetat, m-a întrebat dacă nu ar fi mai bine să ne luăm un mic concediu, şi spre surprinderea ei am fost imediat de acord. De ani de zile trăiam sub tensiune, şi pentru prima dată simţeam că toată munca mea se prea putea să fie nu numai o ratare, ci şi mai rău, un blestem pentru cei cărora crezusem că le aduc benecuvântarea păcii şi muncii. Simţeam nevoia de timp şi linişte ca să mă pot gândi la toate astea şi să înţeleg înainte de a mai acţiona. Am dat telefon la birou şi am anunţat situaţia, după care ne-am urcat în maşină şi am plecat spre apus. Am trecut pe lângă mai multe oraşe-industriale care parcă ar fi crescut din pământ în ultimii doi ani în pustietatea lanurilor. Oraşele industriale erau construite de Federaţia Statelor Europene, şi am privit fascinat la albii spălăciţi care, serioşi, preocupaţi, se agitau în convoaie compacte, cu figuri neclintite, semănând unii cu alţii imposibil de identificat, dârji şi stupizi. Se substituiseră ca într-o vrajă rea fraţilor mei de culoare, ridicând aici, în inima Africii, colonii impersonale de exploatare. Pesemne că pe ei nu-i afecta morbul migrării, şi brusc am priceput ce mă păzise atâţia ani şi pe mine să nu fiu contaminat de molimă: muncisem tot timpul! De ani şi ani osteneam zi şi noapte, asemeni furnicilor albe, e drept fără conştiinţă parazitară, dar cu toate astea întru nimic mai puţin absurde în viaţa lor de veşnică activitate, fără bucurii, fără petreceri, fără distracţii, fără nimic.

"Ce rost ar avea să mă mai întorc la truda fără sens care n-a dus la altceva decât la izgonirea fraţilor şi surorilor în numele unui bine de care beneficiază doar bălanii împroşcând cu limbajele lor cacofonice?"

Mi-am amintit de satul natal, de lenea dulce a după-amiezelor toride când ne tolăneam pe pridvoarele de lut din faţa caselor, să tăifăsuim fără nici o eficacitate, dar cât de inteligent... Şi apoi serbările multicolore la care ne strângeam, tatuaţi, să dansăm în jurul vraciului ce descânta fără efect, dar atât de melodios! Imagini de mult uitate mi se spărgeau o clipă în retine, umplându-mi ochii de lacrimi. Mă uitam nedumerit la albinoşii ce se foşgăiau de colo colo, pătrunşi de importanţa lor imfatuată de hamice maşini oligofrene, şi am simţit treptat cum se strecoară în mine o nelinişte fără margini. Am demarat făcând roţile maşinii să scârţâie pe autostrada pustie spre nord.

"Ce caut eu în ţara asta a nimănui? În ţara furnicilor blonde robotind în delir. Ce am de gând să fac cu viaţa mea?"

Mă simţeam străin pe câmpurile ce rodeau abundent sub paza subtilă a infailibilului parfum al muncii. Eu inventasem porcăria asta? Cum de fusesem în stare de asemenea nerozie? Ce vrusesem să demonstrez cu ea?

— Unde mergem? m-a întrebat Alamba.

Nu i-am răspuns nimic. Ştiam că fusese o întrebare retorică. Eram acum şi noi trădători, străini în ţara noastră, aşa că nu mai aveam ce căuta aici.

La graniţă nu ne-a oprit nimeni. Postul de frontieră părea părăsit de mult timp, doar o maşină blindată a albilor patrula autoritar şi indiferent. Postul de graniţă de dincolo de bariera tărcată cu alb şi roşi era şi el pustiu. Spărseserăm graniţa dinspre nord şi, după ce am depăşit lizierele junglei care ne anunţau intrarea în teritorii sălbatice, abia atunci am simţit cum începem să ne liniştim. Agitaţia internă care ne adusese până aici ca pe un val de uragan, se risipea. De aici încolo, oriunde pe Pământ ne puteam simţi ca la noi acasă. Drama prin care trecuserăm ne învăţase filozofia tuturor filozofilor după părerea unui filozof de demult al albinoizilor. Depăşiserăm raza feromonilor după ani de zile de vieţuit sub influenţa lor, sub controlul permanent, şi m-a străfulgerat întrebarea dacă va rămâne fără nici un efect. Am oprit maşina la marginea drumului, am luat-o de mână pe Alamba şi am păşit sfioşi pe covorul de iarbă şi flori care străjuia şoseaua. Ne-am dezbrăcat amândoi, fără un cuvânt, şi ne-a, îmbrăţişat, tăvălindu-ne prin iarbă. Nu am mai suportat niciodată hainele acelea pe noi, şi nici în maşini nu ne-am mai urcat niciodată; am plecat goi, ţinându-ne de mână, prin iarba care ne bătea coapsele. Câţiva săteni care se odihneau pe marginea unei rarişti comentau la trecerea noastră:

— Iar emigranţi! Parcă vin din infern!

— Aţi observat că niciunul nu mai poate suporta haine pe el?

— Da! Şi cel mai interesant este că, dacă îi laşi să tacă, tac, nu simt nevoia să mai spună nimic, de parcă tot ce ar fi fost de zis pe lume s-ar fi zis...

Le percepeam vorbele, dar mai puţin îmi păsa de tâlcul lor. Am cules pe drum fructe şi rădăcini şi le-am mâncat, şi seara ne-am acoperit cu frunze, dormind cum nu mai dormisem de mult. Dimineaţa eram odihniţi cu adevărat. Pentru cele ce mai aveam de făcut de azi înainte, am considerat că vederea îmi e suficient de bună, aşa încât am aruncat ochelarii fumurii pe care mă obişnuisem să-i port mereu. Peste noapte ne umpluserăm de căpuşe, dar nu ne-am simţit ispitiţi să scăpăm de ele, ci am plecat mai departe spre nord, mână în mână, fericiţi.

Mihail Grămescu

HENRY SLEASAR

Bună dimineaţa! Acesta-i viitorul!

2494 A.D.

Îl trezi un masaj, fluid şi cald, precum şi sunete blânde, confortabile. Apoi fu preluat din din alveolă de braţe mecanice, la fel de grijulii ca şi cele ale unei femei. Se simţea ca renăscut, ca un bebeluş şi, de fapt, era la fel de gol ca un nou născut. După o vreme, îl lăsară să se ridice în capul oaselor. Ceru un trabuc, însă cererea provocă o adâncă uimire şi chiar câteva râsete. Unul dintre asistenţii îmbrăcaţi în haine albe găsi de cuviinţă să-i explice câte ceva unui coleg mai tânăr. Acesta aproape că se îmbolnăvi ascultând ce însemna cuvântul "trabuc". Apoi începu interogatoriul.

— Vă numiţi Jervis T. Murath?

— Da.

— Ce vârstă aveaţi când aţi intrat în staza criogenică?

— 51 de ani.

— Corect. Aţi fost membru al unei comunităţi financiare de sprijin înainte de intrarea în Dormitor?

— Am fost înainte de asta, mormăi Murath. Totul s-a dus naibii în crahul din '93. Am mai rămas doar cu atâţia bani cât să fac "excursia" asta. Şi ceva pe deasupra, adăugă el grăbit.

— Lecţiile din cursul de orientare vor începe mâine, zise asistentul. Cursul este facultativ.

— Nu-mi trebuie nici un fel de cursuri de orientare. Vreau să ştiu un lucru: mai există First Central Bank din Chicago?

— Am să văd la Informaţii.

Asistentul vorbi în dreptul unui glob strălucitor din perete şi apoi se întoarse spre Murath.

— First Central Bank din Chicago face în prezent parte din consorţiul financiar care funcţionează sub numele de Mid-Western Trust Company; toate depunerile dumneavoastră sunt intacte. Puteţi face depuneri sau cere restituiri la oricare dintre cele 6 400 de filiale ale consorţiului.

— Şi care-i cea mai apropiată filială? se interesă Murath.

Clădirea băncii avea culoarea şi forma unui ou. Banii manevraţi acolo erau multicolori şi destul de arătoşi. Murath stătea aşezat în faţa casei de schimb încastrată într-un balon transparent pe perete.

— Mă numesc Jervis T. Murath, zise el. Am deschis un cont bancar la First Central în 1995 în valoare de o sută de mii de dolari. Dobânda era de 5%. Nu cred că a rămas aceeaşi.

— Nu, domnule, glăsui funcţionarul. De atunci dobânda a variat între 0 şi 17%, dar asta numai în ultimii 500 de ani. Un moment, să verific contul dumneavoastră.

Murath îşi ţinu o clipă respiraţia. Ar fi vrut un trabuc. Funcţionarul se întoarse.

— Banii dumneavoastră sunt în ordine, zise el. Suma totală se cifrează la 26 700 854,4 dolari.

— Mulţumesc, zise Murath, dar fără să facă exces de politeţe. Aş vrea să-mi înmânaţi chiar acum 50 000 de dolari, cash.

Părăsi clădirea băncii cu banii în buzunar. Peste drum, vis-a-vis, era o clădire circulară cu scări rulante. Scrută mulţimea de oameni şi judecând după numărul mare de femei cu pachete în mâini deduse că era un supermagazin. Nu se înşelase. Intră şi fremătă de plăcere la vederea abundenţei de mărfuri. O femeie atrăgătoare, îmbrăcată într-o uniformă albastră veni imediat lângă el.

— Sunt asistenta dumneavoastră la cumpărături. Pot să vă ajut cu ceva?

— Bineînţeles, rânji Murath. Am nevoie de absolut totul. Îşi privi hainele, piese de muzeu.

— În primul rând, am nevoie de îmbrăcăminte. Cât costă cămaşa aceea?

— Drăguţă, nu? zâmbi tânăra femeie. Şi ieftină. Doar trei sute de mii de dolari.

2911 A.D.

Lamb nu mai era de mult în Dormitor. Se afla într-o încăpere ciudată, ai cărei pereţi păreau alcătuiţi din lumină. Era mai răcoare decât i-ar fi plăcut lui şi trupul său tremura pe un pat ca din spumă.

— Cam rece pe-aici, zise el către un bărbat lipsit total de păr.

— Temperatura, constantă, este ideală, i se răspunse. Vă veţi obişnui cu asta. Vă numiţi James Percy Lamb, nu-i aşa?

— Exact. Sunteţi medic?

Bărbatul râse.

— Nu, domnule Lamb. Adică, nu genul de medici pe care-i ştiţi dumneavoastră. Veţi vedea că profesiunea de medic nu mai există în forma cunoascută în trecut. Aici există Departamentul Accidente şi Corpul Preventiv. Dar din documentele sosite de la Dormitor înţeleg că v-aţi aşteptat la un patolog.

— Deci, ştiţi, zise Lamb uşor nervos, umezindu-şi buzele. Mă puteţi ajuta? Aţi găsit un tratament pentru boala mea?

— Liniştiţi-vă. Afecţiunea dumneavoastră ţine de domeniul trecutului. Am eradicat această boală cu

generaţii în urmă.

— Înseamnă că am avut dreptate, murmură Lamb. Am ştiut că fac ceea ce trebuie. În vremea mea, aş fi murit de mult...

— N-o să mai aveţi probleme acum. În momentul de faţă se calculează doza de antidot pentru maladia dumneavoastră. Va mai dura câteva ore, din moment ce n-a mai fost necesar atâta amar de vreme, nu ne-a fost disponibil imediat. Faceţi-vă comod şi aşteptaţi.

Lamb fu lăsat singur. Tremura. În cele din urmă, din coridorul de lumină se iviră alţi doi bărbaţi lipsiţi de păr. Unul dintre ei avea o seringă cu un ac purtând o bilă la capăt.

— Iată-ne, zise pe un ton vesel unul dintre ei. Seringa de presiune va introduce medicamentul în sistemul dumneavoastră sanguin în mai puţin de cinci secunde. Credem că anticorpii se vor forma în cinci ore.

Vârful bont al acului fu proptit în pielea ca de găină a braţului său dezgolit. Nu simţi nimic, însă adormi înainte ca cei doi să plece.

Se trezi din nou cam la vremea dimineţii şi descoperi că trupu-i era explorat de un cilindru strălucitor care părea să-i penetreze pielea.

— Ce-i asta? făcu el.

— Diagnoza, răspunse bărbatul de lângă el, lipsit complet de păr. Suntem foarte mulţumiţi domnule Lamb. Boala dumneavoastră a fost anihilată din organism. Bărbatul stinse cilindrul. Lamb începu deodată să plângă.

— Slavă Domnului, zise el, smiorcăindu-se cu ochii scăldaţi în lacrimi. Apoi îşi trase nasul.

— Ce-a fost asta? întrebă cheliosul, făcând un pas înapoi.

— Nimic, un fleac. Cred că am un guturai. Mi-a fost cam frig azi-noapte, zise Lamb.

— Un guturai? *Un guturai!* ţipă bărbatul, vizibil înfricoşat. Ţâşni din încăpere şi se întoarse cu alţi doi. Figurile lor netede erau crispate.

— Ce-i cu voi? întrebă Lamb şi se smiorcăi din nou. V-am spus că nu-i decât un guturai.

— Mai bine să chemăm Corpul Preventiv, îngăimă unul dintre bărbaţi.

Nişte indivizi în uniformă intrară o jumătate de oră mai târziu. Purtau măşti cu vizor pe faţă şi se apropiară de Lamb cu multă prudenţă. Îl imobilizară şi-i făcură o injecţie fără dureri, care puse capăt vieţii lui. Şi pericolului răspândirii infecţiei.

3998 A.D.

— Te-ai trezit? zise bărbatul cu părul răvăşit, aşezat lângă el. Zack îl privi aproape speriat. Nu-şi putea dezlipi privirile de la gura lui lipsită complet de dinţi şi de la limba uscată, aproape atrofiată. Se gândi cu groază la mutaţiile prin care trecuse specia umană. Din fericire, femeia, îmbrăcată într-o mantie argintie, arăta aproape ca cele din vremea sa. Şi ea avea păr alb, răvăşit şi des, iar nasul era ceva mai mic decât ar fi trebuit să fie, dar ea arăta cât de cât mai asemănător cu fiinţele umane din generaţia lui Zack.

— Nu-ţi fă probleme, zise ea cu blândeţe. Numele meu este Ki şi sunt şefa Secţiei de Ştiinţe Medicale. Documentele dumitale din Dormitor s-au păstrat toate. Te numeşti Bernard Zack...

— Nu! făcu Zack indignat. Smith, adăugă el. Harold Smith.

Femeia surâse.

— Există ceva în plus la documentele prezentate de dumneata la intrarea în stază, domnule... Zack. Ceva adus la două luni după aceea de poliţie. O organizaţie numită FBI a făcut, cred eu, această adăugare, punând la punct datele cu privire la identitatea şi trecutul dumitale. Regret că trebuie să o spun, dar nu ţi-ai acoperit prea bine urmele de la Leavenworth şi până la Dormitor. Desigur, legea cerea ca cei criogenizaţi să nu fie treziţi brusc, de teama unui şoc fatal, aşa că poliţia a plecat, lăsând doar instrucţiuni cu privire la soarta dumitale viitoare.

Zack aruncă o privire descumpănită.

— Deci, m-aţi prins, făcu el mohorât.

— Cât timp aţi stat la închisoare, domnule Zack?

— Unsprezece ani, răspunse el pe un ton amar. Dar trebuia să ies, altfel cred că aş fi înnebunit. Nu suport ideea de a merge din nou la închisoare...

Femeia cu nasul minuscul izbucni în râs.

— Dar ce te face să crezi că vei merge? întrebă ea. Zack îi aruncă o privire încărcată de speranţă.

— Nu, nu-ţi fă probleme, zise ea atingându-i umărul. Lumea s-a schimbat mult de atunci, domnule Zack. Nu mai există de mult nici crime şi nici pedepse. Nu mai avem nici poliţişti, judecători sau procese.

— Serios? Nici închisori?

— Desigur. De altfel, te vei convinge şi singur. Deci, domnule Zack, iată-te scăpat, într-o lume mult mai bună, mai raţională. Eşti absolvit de orice pedeapsă şi din această clipă eşti Cetăţean al Pământului, cu toate drepturile şi privilegiile. Acum, zise ea, nu fără o anumită asprime, întinzându-i o cartelă, numărul dumitale cetăţenesc este 80-4589-TR4187. Vei avea asupra dumitale această cartelă tot timpul, iar numărul dumitale trebuie expus întotdeauna pe spatele îmbrăcăminţii, în cifre de 10 centimetri mărime. Am adus cu mine uniforma dumitale de Cetăţean şi, o dată îmbrăcat, poţi pleca liber când doreşti. Rămas bun, domnule Zack, şi bun venit în viitor!

O oră mai târziu, Zack părăsi Dormitorul. Străzile erau tixite de lume. Toţi oamenii purtau aceeaşi uniformă de Cetăţeni, cu numărul clar expus pe spate. Se plimbă printre ei, dezorientat şi amărât când, dintr-o dată, venind parcă din cer, se auzi un şuierat incredibil de puternic şi prelung.

— Ce-i asta? Ce naiba-i asta? întrebă Zack pe cei din jur, însă oamenii se grăbeau, îndreptându-se într-o anumită direcţie.

— Ce-i asta? urlă el, iar un necunoascut avu o clipă de milă şi catadicsi să-i explice:

— E ora mesei de prânz, zise el.

Traducere de
Silviu Genescu

"Nu cumva visez viața mea de acum și trezindu-mă, mă voi reîntoarce la existența pe care am întrerupt-o prin vis?"

O. Paler

Dimineața, clipind timid în ceață. Cât de ușor poți să fii fericit și să nu fi singur, pentru că se simte dând târcoale teama că te-ai putea risipi la prima clipire a unei pleoape străine. Străine? Dar cât putem să fim de apropiați sau de îndepărtați între noi? Apoi, orașul începând să respire alături, în jur, pretutindeni. Șalupele decupând grăbite imaginile fluide. Câte un vapor subliniind gros liniștea, dând țipăt lung... Pe chei, pe străzi, pașii vătuiți m-au pierdut... Nu mai exista nimic altceva în afara mea, în afara noastră. Și eu și tu... topindu-ne o dată cu ziua. Am trecut. S-a înnoptat.

Mâine voi avea o zi grea. Competiția se anunță a fi dură. Trebuie să mă odihnesc. Închid ochii, oftând.

Talazurile verzi, urmărindu-se spre țărm, neliniștite, sub lumina unei luni imense. Un pas de plumb și încă un pas și încă unul, apoi, ritmul mișcării continuă din ce în ce mai degajat și nu mai există nimic: nici marea, nici stâncile de pe țărm, nici tenebrele nopții. Cu fiecare pas sunt tot mai aproape de pădure, de bezna ei. Liniștea îmi țiuie în urechi. Ajung la marginea pădurii: trunchiuri zvelte, coroanele dese, undeva, foarte sus. Privesc înainte, încercând să străpung întunericul dintre arbori, pășind fără șovăire, fără urmă de neliniște, cu toate simțurile însă la pândă, încordate.

Doar doi pași repeziți, înainte, tocmai la timp, astfel încât luptătorul aterizează, umbră felină; în spate, flexând, cu intenția de a se lăsa înainte. Lovesc circular, cu dreptul, ushiro-geri, se rostogolește pe spate, revenind în picioare, cu fața, pentru a primi mae-geri, tot cu dreptul, după un pas cu stângul și a se rostogoli din nou. Pas cu stângul și lovesc yun-tsuki-no-tsukkomi. Parează și lovește, de asemenea, clasic, elegant, mae-geri. Primesc lovitura în piept și mă rostogolesc. Recepționez kiai-ul, sunt în picioare, dar mă ghemuiesc lateral, parând... lovește cu piciorul în timpul zborului în care s-a lansat; nu mă atinge, se rostogolește în aer și aterizează în picioare.

Suntem față în față, două umbre care încearcă să se descifreze. Două kiai-uri sparg liniștea. Înaintez în kokutsu-dachi, fulgerător. Se aruncă în salt înalt, după un singur pas. Îmi frâng înaintarea după primul pas, mă răsucesc în heisoku-dachi și parez lovitura venită de sus. Se lasă pe spate, în aer, aterizează pe mâini flexând, se aruncă din nou, răsucindu-se. Cade în fața mea, în fața kiai-ului pe care îl strig pregătind pararea, deși, de fapt, sunt uluit. Dar nu mai lovește. Din câțiva pași repezi, elastici, dispare fără un sunet în bezna pădurii. Încerc să-l urmăresc, mă împiedic și cad, cad, și cad...

- George! Ce-i cu tine?

Recunosc glasul speriat al Marei. Mă ridic derutat, sprijinându-mă greu de brațul fotoliului, mă așez și pivotez spre tabloul de comandă, deasupra căruia, prin jumătatea transparentă a emisferei ce adăpostește cabina centrală, năvălește, strivitor, noaptea intergalactică, sfredelită de licăririle îndepărtate ale stelelor, galaxiilor străine, adâncă-amețitor.

Mara se întoarce și ea, privind în gol:

- Tulburător, într-adevăr. Singuri, în fața Universului, deci pe potriva Universului.

O privesc dintr-o parte și, pentru prima dată, fac legătura: este aceeași din visele mele.

- Trebuie să te odihnești, George! În curând vom ajunge și avem o treabă grea.

S-a terminat. Aici este casa noastră și trebuie să fie liniște. Am străbătut, întorcându-mă, zeci de parseci printre stele, dar nu-mi pare rău. Am identificat "Grrupul de inițiativă pentru eliberare" și l-am anihilat. Corpul uman este arma perfectă. Cum au putut uita? Auzi la ei: "eliberare"! De cine? Noi străbatem Universul, de cele mai multe ori singuri, cu navele construite de ei, aici, dar ce-ar însemna...

Mara fixează bezna din jurul navei, punctată rece de stelele îndepărtate. Rămân împietrit. Am sentimentul că nu o recunosc. Simt că vrea să comunice ceva. Comunică ceva, fără îndoială. Telepatie? Toate simțurile îmi sunt în alertă. Sunt exploziv. Am în mână sabia pe care am achiziționat-o dintr-un muzeu și intenționam să o pun în cabină. Mara se întoarce, încearcă să zâmbească, dar își dă seama că ceva nu este în regulă. Șovăie. Mă simte? Ce simte? Fața începe să i se strâmbe într-o grimasă. Întregul corp îi vibrează, se deformează. Se răsucește cu totul, întinzând spre mine o mână care mă înspăimântă. Mă retrag un pas, ridicând sabia și lovesc îngrozit. Nici o picătură de sânge. Mâna cade, prefăcându-se într-o formă gelatinoasă, apoi o pată umedă. Nu mai pot suporta. Ridic sabia cu ambele mâini și lovesc, urlând, fără să mă uit, și lovesc, și lovesc... Pe jos nu a rămas decât o pată mare, umedă, care se strânge treptat. Arunc sabia și alerg în cabina mea. Închid și blochez intrarea. Mă întind încă gâfâind și încerc să mă adun. Ce greșeală am putut face!? În ce capcană am fost prins? În ce labirint suntem închiși? Dacă acel "grup de inițiativă" avea dreptate? Noi străbatem Universul, dar pentru ce? Pentru cine? Mai ales, pentru cine? Trebuie să mă liniștesc. Să mă odihnesc... Să scap de această angoasă. O, doamne, Pământul nostru...noi...

Printre clădirile orașului puteam recunoaște câteva stele care îmi apăreau, însă străine, îndepărtate, inerte. Călătorind printre ele, le identific reale, reci, adesea doar prin niște cifre și litere. Unde este cerul plin de stele al unei nopți senine, calde, de vară? Stale apropiate, complice, insinuându-se persuasiv în propria ființă, cu aura lor de poezie și mister?

Închid ochii. Le-am făcut treaba! Nu se va termina însă așa! Voi afla adevărul! O sugestie, căreia nu mă pot opune, mă asediază. Totuși, trebuie... Sugestia este mai puternică. Cine sunteți? Ce suntem? Sunt învins. Nu, nu mai vreau să știu nimic. Lăsați-mă în pace, vreau să mă odihnesc! Trebuie... să dorm.

Ceasul sună lung. Nu-mi vine să mă ridic. Deschid ochii, fără să văd lumina zorilor, inundând fereastra. Mă încearcă sentimente confuze generate de amintiri vagi pe care nu reușesc să le leg...

Astăzi am o zi grea și mi-e teamă s-o întâlnesc și pe Mara. Nu știu cu ce ochi o voi privi. Astăzi am o zi grea și, pentru prima dată, nu sunt pregătit pentru luptă.

Gheorghe Itoafă

WALTER JON WILLIAMS

PLAFON

Din apartamentul tău, te poţi uita în jos şi vedea străzi înţesate cu modele de ultimă oră, geometrii netede tăind aerul fără pic de freamăt, făurite din fibră de carbon împletită, cu diametrul sub un milimetru şi dură ca diamantul. Baterii cu randament optim, lipsite de poluare. Sunt cu mult mai eficiente decât au fost vreodată motoarele cu combustie internă. Folosirea unui astfel de vehicul implică aceleaşi riscuri ca şi procesul respirator.

Foloseşti un Buick Roadmaster 1952. Caroseria este modelată în oţel, iar profilul aerodinamic aminteşte izbitor de cel al cărămizii; în urmă, întotdeauna, se răsfiră o dâră de fum. La o viteză suficient de mare, coliziunea cu un obstacol poate fi fatală.

Numiţi-o formă de protest.

Apartamentul tău se află într-o clădire deschisă ca o floare peste oraş, un stâlp zvelt din aliaj, încununat de o inflorescenţă bogat ornată cu pereţi de sticlă. De la fereastra dormitorului, privind în jos, poţi admira arhitectura gaussiană de păianjen a Fantasyland-ului, un Palat de Cristal hiperevoluat, unde ultimele realizări tehnologice se comercializează în faţa unui public tot mai apatic şi dezinteresat. Arhitectura Fantasyland-ului se prăvale şi se avântă; se încovoaie spre singularităţi, infinituri geometrice. Socoţi că este îndeajuns de pretenţioasă pentru ceea ce o dată se numea magazin. Mai ales de când Exofoliatorii aruncă periodic trupuri în parcare.

La nouăzeci de grade în cealaltă direcţie, întrezăreşti, aplecându-te de la fereastra sufrageriei, octaedrul negru-mat al lui Neurodyne Intelgene A.G. Edificiul, 450 metri înălţime, conţine, de sus până jos, sinapse moleculare scăldate în lichid de răcire. Numărul lor total cuprins în acest volum este atât de imens încât, chiar exprimată în puteri ale lui zece, cifra pare absurdă. Lucrezi în apropiere, la uzina care produce agentul de răcire, iar datele acestea îţi sunt familiare. Sinapsele se înmulţesc, se refac reciproc şi, uneori, cam la câteva săptămâni o dată, apar forme mutante mai eficiente. Absorb energie pură sub forma luminii solare, o înmagazinează, o transformă în materie pe care o pot asimila. Luate laolaltă, sinapsele formează o inteligenţă mult mai rapidă, mult mai complexă, decât orice creier uman.

Octaedrul Neurodyne este echilibrat într-un vârf. Arată ca şi cum cea mai uşoară adiere l-ar putea răsturna.

Octaedrul nu cade niciodată. Pentru unii, asta e o problemă.

Clubul Danton este un loc care ia în consideraţie formele de protest. Politic, social, religios, filozofic - dacă e aberant, acolo îl poţi găsi. Iar plăcinta cu brânză şi gem de căpşuni e, într-adevăr, foarte bună.

Clubul îşi are sediul într-o clădire veche, din cărămidă, aflată sub un pod de cale ferată ruginit. Podul nu mai leagă nimic, iar şinele spânzură la capetele lui într-un amalgam de metal oxidat. De mult ar fi trebuit demolat, dar clubul l-a cumpărat şi l-a lăsat aşa. Proprietarii au socotit că locul are nevoie de atmosferă.

Deasupra structurii se conturează perfecţiunea planară a octaedrului Neurodyne. Acest fapt este considerat de mulţi clienţi un comentariu asupra situaţiei actuale, un nou simbol semnificativ.

După ce ieşi din tura de patru ore la utilajele subterane Neurodyne - supraveghezi maşini automate care transportă lichidul de răcire la Aluri - porneşti spre Clubul Danton. E o slujbă pe care o ai de patru ani, de când Providence Privateers te-au transferat după două sezoane lipsite de strălucire. Antrenorii echipei au remarcat că nu-ţi plăcea durerea. Însă nimeni nu-ţi spusese să dovedeşti contrariul.

Virând pe lângă octaedru, remarci un grup de Regresişti, îmbrăcaţi în haine la mâna a doua, pletoşi şi bărboşi, folosind clădirea drept adăpost şi aprinzând în umbra ei focuri. Neurodyne nu-i ia în seamă. Sectanţii pot împinge şi izbi cât vor, octaedrul nu va cădea din vârful său.

Ajungi la Club şi parchezi sub pod. Gustav (versiune veche) se află la locul său obişnuit de la fereastră şi îl saluţi cu mâna. Îţi face semn să i te alături.

Gustav este un pitic. În zilele noastre nimeni nu trebuie să rămână pitic, decât dacă ţine morţiş, aşa că Gustav se păstrează astfel pentru a protesta. Trupul chircit simbolizează acţiunea societăţii asupra sufletului său. Gustav e un revoluţionar convins, vrând să-i dezbare pe oameni de tehnologie.

Deoarece treburile în care se bagă sunt ilegale, Gustav face tot posibilul pentru a fi greu de găsit. N-are domiciliu stabil şi îşi modifică în permanenţă înfăţişarea. Mici maşini moleculare, aflate sub pielea sa, îi alterează structura feţei la fiecare câteva zile.

Maşinile moleculare sunt principala tehnolo-

gie de care vrea Gustav să-i dezbare pe oameni. Revoluţionarii convinşi, bănuieşti tu, se adaptează acestui gen de contradicţii.

Cobori din Buick şi intri în Club. Există înăuntru câţiva inşi cu adevărat respingători, majoritatea modificându-şi înfăţişarea până la a include solzi, colţi, ochi multipli şi coarne de diavol. Există giganţi, pitici, hermafrodiţi, nebuni şi ucigaşi. Totul e poză, o formă de protest. Totul e un joc, deşi uneori jucătorii mor. Pentru ei, propriile vieţi nu înseamnă prea mult.

La Clubul Danton toată lumea este plafonată. Sunt toţi cam la fel de folositori ca şi podul de cale ferată de deasupra lor, cu şinele sale ruginite ducând de la o râpă la alta.

Reprezentată funcţie de timp, curba descriind randamentul inteligenţelor artificiale se înalţă asimptotic peste ultimele două decade, ţâşnind din grafic spre infinit, o singularitate formal similară celor implicate de arhitectura Fantasylandului. Dacă potenţialul uman ar fi reprezentat în aceleaşi coordonate, ar rezulta o dreaptă ezitantă, aproape orizontală. Şi plată; la fel de plată ca şi destinele celor mai mulţi oameni de pe planeta noastră nesigură şi tristă.

Maşinile moleculare au îmbunătăţit radical producţia şi operativitatea. Gândesc mai rapid, conceptualizează mai bine, învaţă din propriile erori, manipulează informaţia în fracţiuni de secundă. Dau randament ideal: nu epuizează resurse, nu poluează, nu prezintă efecte secundare nocive. Erau presupuse a ne elibera de corvezi, plictiseală şi chiar mortalitate, dezlănţuind rezervele ascunse ale potenţialului uman.

Cu excepţia câtorva, foarte puţini, pentru toţi ceilalţi rezervele respective continuă să rămână ascunse. O fracţiune a populaţiei - poate două procente - posedă imaginaţia şi capacitatea de a utiliza noua tehnologie, folosind-o pentru a-şi exprima idealurile, pentru a se împlini complet.

Noi ceilalţi ne-am înnecat într-un ocean de inteligenţă microscopică. Ne-am îndopat cu jucării tot mai perfecţionate până ce ni s-a făcut lehamite de ele. Timpul nostru liber a fost conştiincios drămuit în arte şi meşteşuguri, "realizându-ne pe sine" după o expresie la modă, până ce am cunoscut disperarea comparându-ne produsele cu desig-ul elegant şi eficient al nanotehnicii. Maşinile moleculare ne pot reconstrui trupurile, transformându-ne în super-fiinţe. Subzistă însă o limită fiziologică superioară pentru mărirea şi puterea creierului. Nu putem deveni echivalentul uman al clădirii Neurodyne. Ne-a depăşit evoluţia propriei noastre tehnologii. Am devenit inutili, lipsiţi de ţel.

Religia şi ideologia i-au atras pe mulţi, dar ambele păreau irelevante în raport cu dilema de bază. Secte, grupări şi terorişti au proliferat: niciuna n-a avut vreun ecou deosebit. Până şi ultima resursă a celor frustraţi - război global - a eşuat. Al XVII-lea Război Mondial a durat, poate, şase minute. Nu s-au înregistrat victime. Maşinile

Desen de Victor Sfârlea

uneia dintre părţi erau atât de superioare celor adverse încât învinşii au avut ca unică opţiune capitularea necondiţionată. Întotdeauna are câştig de cauză cel ce dă maşinilor mai multă libertate.

Cele două dăruite procente vor împlini visul uman, vor zbura spre stele, vor trăi aidoma zeilor, vor ajunge la înţelegerea absolută a universului. Noi ceilalţi, plafonaţii, vom deveni din ce în ce mai neînsemnaţi. Nu mai avem nici măcar consolarea de-a reprezenta ceva în continuare, nici chiar pentru noi înşine.

"Hopa", spuse Gustav. "E şmecheru'. Dl. Neutralitate."

Te aşezi şi comanzi rachiu de prune şi plăcintă cu brânză. Poţi vedea umflătura unui pistol la subsuoara lui Gustav. Indiferent de înfăţişarea lui curentă, în ultimul timp o disperare mută îi rătăceşte în privire.

Gustav îşi schimbă chipul dar niciodată înălţimea, ceea ce, bineînţeles, îl face mai uşor reperabil decât ar dori-o. În conflictul dintre practic şi principiu, principiul a câştigat. Îl stimezi pe Gustav pentru asta; desigur, e preferabil să păstrezi o anumită distanţă. Oamenii cu principii tind să fie o vecinătate fatală celorlalţi oameni.

"Ai avut o noapte agitată?" întrebi.

"Am nevoie de ajutorul tău."

Contempli în lumină rachiul de prune. "Asta i-a spus şi Ugarti lui Rick, şi uite ce-a păţit."

"Doar un loc unde să stau. Până îmi iese altă faţă."

Dai din umeri. "Desigur. Dar numai dacă aflu cine-ţi vrea pielea."

"Am avut aseară o neînsemnată polemică ideologică cu Marxiştii Romantici. Vor să constru-

iască Omul Socialist cu tehnologie genetică. Problema, susţineam eu, e chiar tehnologia genetică." Suspină. "Discuţia s-a cam încins. A trebuit să-mi întăresc argumentaţia împuşcându-l pe unul dintre ei."

"Ultima oară când am intrat pe fir", îi răspunzi, "Exofoliatorii s-au străduit să-mi bage prin fereastra apartamentului o grenadă propulsată de rachete. Noroc că geamul era din titaniu polarizat şi chestia a ricoşat."

Exofoliatorii sunt tipi foarte serioşi. Consideră că nimic din ceea ce-ţi oferă tehnologia n-are însemnătate. Consideră că obiectele capătă însemnătate doar dacă sunt luate, preferabil violent, de la cineva care nu vrea să le dea. Exofoliatorii, datorită seriozităţii lor, sunt pe care de a acapara bursa neagră locală în produse umane manufacturate.

"Nu-ţi fă griji", zice Gustav. "Marxiştii Roamntici folosesc doar tehnologie de modă veche. Probabil or să vină după mine agitând pistoale cu cremene. Dacă ar fi fost Marxişti Evoluaţi, atunci s-ar fi ivit niscai probleme."

"O.K.", spui tu, gustând plăcinta, "dar dacă-mi aruncă cineva în aer Buick-ul, te-ai ras."

"A mă adăposti e tot ce poţi face mai puţin pentru revoluţie. Oricum nu faci nimic altceva."

"Arată-mi ceva care să merite", ripostezi, "şi o să fac. Dar nu mă pune să risc fără garanţia unei reuşite. Or, exact asta lipseşte în tot ce mi-ai sugerat până acum."

Pe scenă, o femeie este licitată ciudaţilor din Club. Lăsându-şi trupul şi demnitatea să fie abuzate, protestează astfel împotriva inutilităţii comune, atât a lor cât şi a ei. Ofertele sunt aprige. Chiar şi printre sfârşiţi, sexul încă se vinde.

Gustav priveşte, curios. Te întorci şi te concentrezi asupra plăcintei. Tranzacţiile nu te interesează.

Aşa că eşti de modă veche.

Licitaţia se termină şi Gustav geme. "Lewis", face el.

"Lewis a cumpărat-o?" întrebi, surprins.

"Lewis vine *aici*."

"Presupun că-i prea târziu să plecăm."

Îşi acoperă ochii. "Prea târziu."

Lewis se trânteşte într-unul din scaunele neocupate. Afişează obişnuitul rânjet dornic de laude. Încerci din răsputeri să-ţi stăpâneşti panica.

Lewis are vreo douăzeci şi cinci de ani, dar pare cu zece mai tânăr. E mâncăcios şi, prin urmare, durduliu, cu tenul palid şi obrajii bucălaţi. Părul i s-a rărit. Din câte-ţi dai seama, e genial; pe undeva, însă, a luat-o razna şi ni s-a alăturat nouă, celorlalţi. Suficient de inteligent şi imaginativ pentru a fi unul din stăpânii noii tehnologii, trăind şi prosperând de pe urma ei, şi-a creat o simpatie pentru cei umili şi acum încearcă să scuture statu-quo-ul. Bineînţeles, fără nici o speranţă. Născoceşte scheme şi planuri din ce în ce mai rizibile şi tot fornăie despre ele în detalii incomprehensibile şi chinuitoare. Ultima idee era să răstoarne în parcarea din Fantasyland octaedrul Neurodyne, folosind gheare mecanice atârnate de un lift spaţial deturnat.

Acum scoate din buzunar o fiolă mică şi o pune pe masă, apoi înşfacă o furculiţă şi începe să foreze în plăcinta ta. "Ghici ce e?", vorbeşte el.

Tu şi Gustav priviţi unul la altul. "Vorbeşte", îi spui.

"Victoria e a noastră. Pregătiţi-vă să luaţi puterea." Împinge de-a lungul mesei fiola către tine.

"Cu asta?" întrebi.

Termină plăcinta, se lasă pe spate în scaun şi rânjeşte. "Ai nimerit-o." Apucă fiola şi o agită. "Ceva nou. Putem înapoia fiinţelor umane controlul destinului lor. Nu e grozav?"

Gustav zâmbeşte obosit. "În regulă", spui tu. "Şi pentru asta am făcut eu cinste cu o plăcintă."

Chicoteşte. "Nu mă credeţi. Fiţi atenţi. De data asta am dat lovitura." Arată fiola. "Microvirusuri programate." Înalţă un pumn încleştat. "Moarte asupritorilor!"

"Lasă-mă pe mine să continui. Vrei să te ajut? Să-i împrăştii la locul meu de muncă."

"Bineînţeles", zice el. "Cum altfel ar putea reuşi planul?"

"Bine-ar fi să te *gândeşti* cum altfel, Lewis."

Lewis se posomorăşte. "Adică n-o să mă ajuţi?"

Gustav aprinde o ţigară. "Sigur că nu", vorbeşte el. "Dl. Neutralitate nu ajută niciodată pe *nimeni*. Chiar şi atunci când cineva înţelept, ca mine, vine cu o idee care ar putea da rezultate."

"Aha. Bine." Lewis este inflexibil. "Nu crezi că o să meargă. Lasă-mă să-ţi explic." Clipeşte privindu-te. "Ştii ceva despre fagi?"

"O, pentru numele lui Dumnezeu..." Comanzi încă o plăcintă cu brânză. Trebuie să-ţi creşti glicemia înainte de a suporta trăncăneala aiurită care va urma.

"Ştii, viruşii ăştia sunt structural similari unei mărunte seringi hipodermice. Au o teacă proteică dură, protejând acidul nucleic conţinut, care, în cazul infectării unei bacterii, e injectat prin peretele celular. *Îşi pierd complet identitatea individuală.* Nu sunt detectabili decât la nivel de ADN, putând submina astfel programul genetic al celului-gazdă."

"Acum o să-mi spui că posezi o armă virală invincibilă", rosteşti tu, "şi că tot ce am de făcut e să torn puţin din ea în lichidul de răcire produs, şi uite-aşa vor fi distruse toate inteligenţele artificiale din lume."

Lewis clipeşte din nou. "Exact. Ştiam eu c-ai să înţelegi." Plăcinta comandată soseşte. Lewis o ia de la chelneriţă şi începe să mănânce.

Gustav nu mai suportă. Îşi bagă chipul ornat de ţigară drept în faţa lui Lewis. "Ştii cât de des i se cere aşa ceva?" întreabă el. "Ştii cât de des *eu* i-am cerut să facă asta? Am avut acces la *zeci* de arme virale invincibile! Şi *nici măcar una* n-a valorat mai mult de-o ceapă degerată când a fost vorba să le folosim." Continuând să mestece, Lewis priveşte nedumerit chipul lui Gustav, aflat la zece centimetri de al lui.

"A mea e mai bună", răspunde el, cu gura

plină. “În locul învelişului proteic, am folosit un strat dublu de aluminiu depus, gros cam cât două molecule. Când lichidul de răcire se încălzeşte la folosire, stratul exterior se topeşte, eliberându-l pe cel interior să-şi găsească ţinta şi s-o atace.”

“*Cap tâmpit!*” şuieră Gustav. “Crezi că AI-urile nu şi-au dat seama care le e cea mai mare slăbiciune? Crezi că nu şi-au asigurat protecţia împotriva unei arme ca a ta?” Arată spre tine. “Oricât de neplăcut mi-e s-o recunosc, Dl Neutralitate, aci de faţă, a avut *dreptate* refuzându-i pe toţi indivizii ăia.”

“N-ai fost atent.” Lewis îşi termină plăcinta. “Asta am vrut să spun când am zis că stratul meu are doar două molecule grosime. Tot virusul are de jur-împrejur doar cinci milimicroni. Cel mai mic virus real are douăzeci. AI-urile n-or să caute o ţintă atât de mică. N-o pot filtra. Uite estimările.” Deschide servieta şi scoate un teanc gros de listinguri. “Ceva de mărimea clădirii Neurodyne - poate trei ceasuri şi toată chestia se transformă în brânză topită.”

Priveşti diagramele. “De unde le ai?”

Lewis rânjeşte triumfător. “Am cumpărat timp la Neurodyne, nu ţi-e clar? Am segmentat programul, aşa încât să nu se prindă AI-ul ce-i ceream.”

“Timp la Neurodyne. Asta costă.”

Dă din umeri. “M-am aranjat cu Exofoliatorii. Vroiau un nou tip de gaz toxic să-l testeze pe Cultul Robin. I-am plimbat câteva luni, le-am luat lovelele şi uite rezultatul.” Chicoteşte din nou. “Nenincă, ce *fraieri* au putut fi.”

Ţigara cade dintre buzele lui Gustav. “Ai luat lovele de la Exfoliatori şi n-ai făcut treaba?”

Lewis râde. “Şmecher, nu?”

“*Găoază!*”

Ceea ce, presupui, este ultimul lucru pe care Lewis îl aude, deoarece când Gustav se întoarce să-şi găsească ţigara, un asasin Exfoliator, cu mutra alterată să arate ca un dinozaur placat cu zale, păşeşte în spatele lui Lewis şi îl desface. Literalmente. Arma pe care o foloseşte e un mâner din care iese un număr de fibre de carbon, fiecare cu o grosime de ordin molecular, fiecare rigidizată de o sarcină statică de electricitate. Firele invizibile se mişcă prin os şi tendon, nerv şi organ, secţionându-l pe Lewis în straturi subţiri. Se desface aidoma unui cartof tăiat pentru a fi prăjit. Scaunul pe care şade se desface o dată cu el.

Tu şi Gustav, mult prea târziu, vă trântiţi la podea, cam în momentul când felii din Lewis încep să se aştearnă ca nişte frunze.

Următorul lucru pe care-l vezi e chelneriţa, uitându-se jos la mizerie. “Ce *scârbos*!” exclamă ea. Asasinul deja a dispărut.

Fiola, încă intactă, cade pe podea chiar alături de mâna ta.

Timpul trece. Tu şi Gustav vă holbaţi la fiola aflată pe masa din apartamentul tău. Nu vorbiţi despre ea. Încercaţi din răsputeri să pretindeţi că nu există. În cele din urmă, oftezi şi îi ceri lui Gustav (versiune nouă) să-ţi facă rost de un set de micropipete automate. Le foloseşti pentru a extrage preparatul din fiolă şi a-l introduce dozat în capsule, umplute cu suspensie coloidală. A doua zi, când intri în tură, supraveghind linia automată de asamblare care produce lichid de răcire pentru AI-urile de pe întreg cuprinsul Americii de Nord, eliberezi arma virală definitivă a lui Lewis în fiecare al o sutelea container. Capsulele se dizolvă, activând virusul.

Câteva zile mai târziu încep necazurile. Nu trece mult până ce AI-urile localizează natura problemei şi modul de a o rezolva. La Neurodyne, singurul loc unde poţi avea acces la cifre, fluxul de informaţii în şi dinspre octaedru este întrerupt aproape douăzeci de minute.

Douăzeci de minute: mai mult decât ultimele câteva războaie mondiale la un loc. Cea mai gravă disfuncţie din ultimii ani.

Cam trei zile le ia AI-urilor să-şi traseze necazurile până la tine. Poate întreruperile le încetinesc, sau poate vor doar să fie sigure. Ţi-ai curăţat în prealabil apartamentul de orice dovezi compromiţătoare, aşa încât nu te pot concedia. Eşti doar transferat într-un post mai puţin sensibil.

Nu-ţi pasă. Acum ai mai mult timp să studiezi virusologia. Tu şi Gustav intraţi în afacerile cu sabotaje. El are contactele, iar tu ai acces la terminalele din Neurodyne. Ideea lui Lewis nu e rea. Poate reuşeşti să-i ameliorezi schema de bază.

Nu vrei să discuţi despre schimbările provocate de moartea lui Lewis. La mijloc nu stă realizarea bruscă a felului în care a murit pentru arma sa virală, sau încercarea de a da vreun sens postum vieţii sale tragice - nimic din toate astea. Lewis, indiferent ce CI ar fi avut, era un idiot. Şi-a meritat cu prisosinţă soarta. A *căutat-o* cu lumânarea.

Te-ai băgat în sabotaje din motive pur personale. Ai făcut-o pentru a da sens vieţii *tale*.

Ştii că nu poţi schimba lumea, nici răsturna structura societăţii moderne. Orice ai face, octaedrul Neurodyne nu se va părbuşi din vârful său. Însă această preocupare e mai constructivă decât sectele religioase sau decât bursa neagră a disperării. În lipsă de altceva, căleşti AI-urile, ajutându-le să devină mai inteligente şi mai fiabile. Astfel privit, constitui, poate, un factor evolutiv.

Începi să înţelegi de ce Privateers ţi-au dat papucii. O dată ce-ai început un lucru, du-l până la capăt. La fotbal, asta implică durere. Trebuie să iubeşti jocul, în ciuda durerii şi a aversiunii personale. În noua ta profesie, înţelegerea implică inutilitate. Trebuie să ţii la meserie, deşi ea s-ar putea să nu însemne nimic pentru nimeni în afara ta şi să nu schimbe decât felul în care te priveşti.

Înveţi să-ţi iubeşti meseria. Provocarea, excitarea, chiar şi irelevanţa.

Pasiunea, descoperi, este un lucru minunat.

Traducerea
Cristian Lăzărescu

1963

— La 21 noiembrie, moare la Headington (Oxford) CLIVE STAPLES LEWIS (n. 29. 11. 1898 la Belfast), profesor de literatură engleză medievală şi renascentistă, şef de catedră la Magdalen Callege din Oxford (1925-1954), membru al scademiei Regale Britanice. Opera sa S.F. reflectă convingerile sale religioase profund catolice, constituindu-se într-o ilustrare extrem de reuşită a modului de abordare teologică a domeniului cosmic. Scriem: "OUT OF THE SILENT PLANET" (1938); "PERELANDRA" (1943); "THAT HIDEOUS STRENGHT" (1945), "THE LION, THE WITCH AND THE WARDROBE" (1950); precum şi ciclul pentru tineret "CHRONICLES OF NARNIA" incluzând şapte episoade: "THE VOYAGE OF THE «DAWN TREADER»" (1954), "THE SILVER CHAIR" (1953); "THE HORSE AND HIS BOY" (1954); "THE MAGICIAN'S NEPHEW" (1955); "THE LAST BATTLE" (1956). De asemenea, este autorul a două culegeri de eseuri: "WORLD'S LAST NIGHT" (1960) şi "OF OTHER WORLD" (apărută postum, în 1966). Referinţe critice: Roger Lancelyn Green - "C.S. LEWIS" (1963); J.H. Christopher & J.K. Otling - "C.S. LEWIS: AN ANNOTATED CHECKLIST OF WRITINGS ABOUT HIM AND HIS WORK" (1974); C.N. Manlove - "MODERN FANTASY" (1975).

— În acest an moare Ralph Milne FARLEY (pseudonimul lui Roger Sherman Hoar, născut în 1887), unul dintre principalii autori nord-americani ai aşa-numitei "perioade de aur" din deceniile 3 şi 4. Licenţiat al Universităţii Harvard, profesor de matematică şi tehnologie, apoi şef al departamentului brevete şi invenţii al marii companii "R.C.A". În ultima perioadă a deţinut importante funcţii politice, fiind ales senator din partea statului Wisconsin. Din bogata sa bibliografie merită reţinute titlurile: "THE RADIO-MAN" (1924); "THE RADIO BEASTS" (1925); "THE RADIO PLANET" (1926); "THE GOLDEN CITY" (1933); "THE HIDDEN UNIVERSE" (1950)

— Moare Jaques SPITZ (n.1896 în localitatea Nemours, Algeria franceză), inginer, licenţiat la "Ecole Polytehnique" din Paris, autor de romane SF catastrofice: "L'AGONIE DU GLOBE" (1935); "LES EVADES DE L'AN 4000" (1936); "LA GUERRE DES MOUCHES" (1938). Alte scrieri: "L'HOMME ELASTIQUE" (1938); "LES SIGNAUX DU SOLEIL" (1943); "L'OEIL DU PURGATOIRE" (1945). În româneşte i-au fost traduse două povestiri: "Războiul mondial nr. 3" şi "Alfa Centaurului".

— Moare Nikolai Nikolaevici ASSEEV (n. 1889 în localitatea Lgov), poet futurist, convertit la realismul socialist, autor de texe SF propovăduind revoluţia mondială comunistă.

Debut:

— În revista "ANALOG" apare prima povestire purtând semnătura lui NORMAN RICHARD SPINRAD (n. 15 septembrie 1940 în New York), povestire intitulată "THE LAST OF ROMANY". Alte scrieri: "THE SOLARIANS" (1966; trad. "Solarienii"); "DEATH WATCH" (1966); "BUG JACK BARRON" (1967; trad. şi în româneşte); "AGENT OF CHAOS" (1967); "CARCINOMA ANGELS" (1967); "WEED OF TIME" (1970); "THE CHILDREN OF HAMILTON" (1972; continuarea romanului "BUG JACK BARRON"); "THE IRON DREAM" (1972); "A THING OF BEAUTY" (1973); "ROCK MACHINE" (trad. în rom.: "Maşinăria rock and roll"); "RISSIAN SPRING" etc.

Apariţii editoriale:

— ROMÂNIA: George ANANIA (n. 1941) publică "Cel din urmă mesaj" şi "Limanul dragostei"; cu un an înainte publicase, în colaborare cu Romulus BĂRBULESCU (n. 1925), "Constelaţia din ape", apărută în C.P.S.F.

Apare romanul "Atacul cesiumiştilor" de Sergiu FĂRCĂŞAN (n. 23.10.1924 în Bucureşti), deja celebru pentru best-seller-ul "O iubire în anul 41042" (publicat, în primă versiune în C.P.S.F. în anul 1958, sub pseudonimul Crişan FĂGERAŞU).

Ion HOBANA publică unele din cele mai reuşite povestiri, cum ar fi "Episod cosmic", "Lumea «tăcerii»...", "Marele business", "Sub oglinzile mării", "Glasul trecutului", "Drum deschis", "Întâlniri în timp" (republicată în 1974 sub titlul "Un fel de spaţiu").

În acest an debutează şi Eduard JURIST cu romanul "Oul lui Columb", iar savantul Ion MÂNZATU publică "Chemarea nesfârşitului" şi "Catastrofa mezonică" (în colaborare cu Gheorghe SĂSĂRMAN), povestire care a stârnit o adevărată furtună în rândul fizicienilor dogmatici prin îndrăzneala ipotezelor avansate. Radu NOR, una dintre celebrităţile acestui deceniu SF românesc, lansează romanul "Cei trei din Altair" şi povestirea "Marele magnet - Pământul".

— STATELE UNITE: Poul ANDERSON publică “NO TRUCE WITH THE KINGS” (premiul “Hugo”), “SHIELD”, “LET THE SPACE MEN BEWARE” şi “THE THREE CORNERED WHEEL” şi lucrarea documentară “IS THERE LIFE ON OTHER WORLDS?”. Apar două antologii de proze SF selecţionate de “bunul doctor” Isaac ASIMOV: “FIFTY SHORT SCIENCE FICTION STORIES” (în colaborare cu Groff CONKLIN) şi “THE UNKNOWN” (în colaborare cu D.R. BENSEN). De unul singur, Groff Conklin publică alte trei antologii specializate: “GREAT STORIES OF SPACE TRAVEL”, “12 GREAT CLASSICS OF SCIENCE FICTION” şi “17 x INFINITY”. Lyon Sprague DE CAMP scrie ultimul volum din ciclul “VIAGENS INTERPLANETARIARS”, intitulat “THE HAND OF ZEI”, amplă frescă space-opera despre un imperiu spaţial administrat de o superputere a viitorului - Brazilia. Alte volume din acest ciclu: “THE ANIMAL CRACKER PLOT” (1946); “THE SEARCH OF ZEI” (1950) republicat ulterior, în 1962, sub titlul “THE FLOATING CONTINENT”; “THE CONTINENT MAKERS AND OTHER TALES OF «THE VIAGENS»” şi “COSMIC MANHUNT”. Apare şi primul volum al trilogiei “THE FALL OF TOWERS” de Samuel Ray DELANY - “CAPTIVES OF THE FLAME”; ulterior publică “THE TOWERS OF TORON” (1964) şi “CITY OF A THOUSAND SUNS” (1965). Lester DEL REY (n. 2.06.1915) publică culegerea “BADGE OF INFAMY”, cunoscută şi sub titlul de “THE SKY IS FALLING”. Philip K. Dick îşi consolidează reputaţia de scriitor “dificil” cu “THE GAME-PLAYERS OF TITAN” şi “ALL WE MARSMEN” (republicată în anul următor sub titlul “MARTIAN TIME SLIP”. Pentru Philip José FARMER, anul 1963 nu este prea “bogat”: numai câteva proze scurte, printre care amintim “HOW DEEP THE GROVES” şi “SOME FABULOUS YONDER” (din ciclul “FATHER JOHN CARMODY”, în care eroul este un cosmonaut-misionar din Ordinul Iezuit). În schimb Daniel F. GALOUYE (n. 1920 - m. 1977), fost pilot de încercare în timpul războiului pe primele prototipuri de reactoare, apoi ziarist, atinge culmea gloriei sale literare cu romanul “LORDS OF THE PSYCHON” (dezvoltarea unei povestiri publicate în 1959 sub titlul “THE CITY OF THE FORCE”). HArry HARRISON publică “AN ALIEN AGONY”, “DOWN TO EARTH”, “CAPTAIN HONARIO HARPPLAYER”, precum şi poezia SF “A MANUSCRIPT FOUND IN A BOTTLE WASHED UP ON THE SANDS OF TIME”. În 1963 vede lumina tiparului şi unica incursiune a lui Robert A. HEINLEIN în domeniul “heroic fantasy”: romanul “GLORY ROAD”, precum şi nuvela “DUNE WORLD” de Frank HERBERT (n. 1920 - m. 1986), prima variantă a romanului care deschide ciclul omonim. Damon KNIGHT publică povestirea “BEYOUND THE BARRIER”, culegerea “IN DEEP” şi antologiile “FIRST FLIGHT” şi “THE SHAPE OF THINGS”. Keith LAUMER (n. 1925) publică noi episoade din seria space-opera “RETIEF”: “ENVOY TO NEW WORLDS”, “MIGHTIEST QUORM”, “THE GOVERNOR OF GLAVE”, precum şi povestirile independente “THE NIGHT OF THE TROLL” (trad. “Noaptea căpcăunilor”) şi “THE GREAT TIME - MACHINE HOAX”.

La rândul său, Fritz LEIBER adaugă noi şi noi titluri giganticei epopei heroic-fantasy “THE SWORDS”, care include povestiri publicate între 1935 şi 1977 (!!!), regrupate şi reordonate ulterior de către autor în nu mai puţin de şase volume. Dintre aceste titluri amintim: “THE CLOUD OF HATE” şi “BAZAAR OF THE BIZARRE”. Alte povestiri publicate în acelaşi an: “NO GREAT MAGIC” (din ciclul “THE BIG TIME”), “MYTHS MY GREAT-GRAND-DAUGHTER TAUGHT ME”, “237 TALKING STATUES ETC.”, “# MARKS THE PEDWALKS”, “THE SPIDER”, “DR.ADAMS' GARDEN OF EVIL”, “GAME FOR MOTEL ROOM”, “THE CASKET - DEMON”, “KINDERGARTEN”, “SUCCES”, “A HITCH IN SPACE”, “CRIMES AGAINST PASSION”, precum şi culegerea: “SHIP TO THE STARS”.

Richard MATHESON (n. 1920) este acaparat din ce în ce mai mult de studiourile cinematografice şi TV, pentru care furnizează scenarii originale sau adaptări, astfel că în întregul an 1963 mai publică numai trei (!) titluri: “SHOCK WAVE”, “DEUS EX MACHINA” şi “THE JAZZ MACHINE” (o poezie SF). Aceeaşi evoluţie marchează şi cariera lui Robert BLOCH (n. 1915), un alt “monstru sacru” al SF-ului american, care abia dacă mai găseşte timpul să scrie o singură povestire: “THE SAME CHANNELS”.

Richard McKENNA (n. 1913 - m. 1964) publică “HUNTER, COME HOME!” (trad. “Vânătorule, întoarce-te acasă!”), Sam MOSKOWITZ (n. 1020) publică excepţionalul studiu “EXPLORERS OF THE INFINITE - SHAPERS OF SCIENCE FICTION” şi antologiile comentate “THE COMING OF THE ROBOTS” şi “EXPLORING OTHER WORLDS”.

Fred SABERHAGEN (n. 1930) lansează primul episod al seriei “BERSEKER”, intitulat “FORTRESS SHIP”, Robert SHECKLEY marchează apropierea sa de curentul “new wave” cu extrem de controversatul roman “THE JOURNEY OF JOENES” (cunoscut şi sub titlul “JOURNEY BEYOUND TOMOROW”), Robert SILVERBERG (n. 1936) publică “TO SEE INVISIBLE MAN” (trad. “Să vezi omul invizibil”), Corwainer SMITH (pseudonimul profesorului universitar Paul Anthony LINEBARGER; n. 1913 - m. 1966) - culegerea “YOU WILL NEVER BE THE SAME” şi William TENN - povestirea “BERNIE THE FAUST”.

Deceniul '60 - '70 aduce consacrarea lui Jack VANCE drept mare maestru al genului space-opera. În 1963 apare primul volum din ciclul "KIRTH GERSON" sub titlul "THE STAR KING"; urmează "THE KILLING MACHINE" (1964), "THE PALACE OF LOVE" (1967), "THE FACE" (1979) şi "THE BOOK OF DREAMS" (1981). În acelaşi deceniu, Jack VANCE lansează alte două cicluri: "PLANET OF ADVENTSE" (4 volume) şi "THE EYES OF THE OVERLORD" (2 volume).

Tot în 1963 Kurt VONNEGUT (n. 1911) publică "CAT'S Cradle", Jack WILLIAMSON în colaborare cu Fredrik POHL - primul episod al ciclului "REEFS OF SPACE" şi Roger ZELAZNY (n. 1937) - romanul "A ROSE FOR ECCLESIASTS".

— MAREA BRITANIE: Brian W. ALDISS (n. 1925) - "THE IMPOSSIBLE STAR" şi culegerea "THE AIRS OF EARTH". James G. BALLARD (n. 1930) - culegerile "PASSPORT TO ETERNITY" şi "THE FOUR-DIMENSIONAL NIGHTMARE". John BRUNNER - "TO CONQUER CHAOS" şi ""SOME LAPSE OF TIME". Kenneth BULMER (n. 1921) - "THE WIZARD OF STARSHIP POSEIDON" şi "DEFIANCE". Paul W. FAIRMAN (n. 1916) - "CITY UNDER THE SEA". E.C. TUBB publică romanele "THE MINE VASE" şi "WINDOW ON THE MOON" ("MOON BASE"), precum şi volumul pilot al seriei "THE DUMAREST SAGA", intitulat "THE WINDS OF GATH".

— FRANŢA: Pierre BOULLE (n 1912) publică nuvela "LA PLANETE DES SINGES" (trad. "Planeta maimuţelor", care a inspirat un ciclu de filme şi un serial TV, mai mult sau mai puţin reuşite. B.R. BRUSS continuă producţia de serie în romanul "COMPLOT VENUS - TERRE", ca de altfel şi autorul colectiv cunoscut sub pseudonimul RICHARD-BESSIERE - "LES JARDINS DE L'APOCALYPSE", "VISA POUR ANTHARES", "LA MORT VIENT DES ETOILES" şi "PAS DE GONIAS POUR LES GHARKANDES", sau cuplul Nathalie şi Charles HENNEBERG cu "TROIS DEVANT LA PORTE D'IVOIRE" şi "LE SANG DES ASTRES". Pe un plan net superior calitativ se prezintă Christine RENARD (n. 1929 - m. 1979) care publică adevărate mici bijuterii, cum ar fi "LES NAUFRAGEURS" şi "DE L'AUTRE CÔTE". În mare, producţia literară SF franceză este încă dominată şi sufocată de sub-produsele colecţiei "Anticipation", editată bilunar de trustul "Fleure Noir".

— ITALIA: alături de Lino ALDANI, apare Anna RINONAPOLI care publică o nuveletă ce-i anunţă reale calităţi: "MINISTRO NOTTURNO".

— POLONIA: Stanislaw LEM publică romanul "NIEZWYCIEZONY" şi culegerea de eseuri "SUMMA TEHNOLOGIAE".

— RUSIA: Anatoli DNEPROV (n. 1919) - "FORMULA BESSMERTIYA" (trad. "Formula nemuririi"), Ghennadi GOR (n. 1907) - romanul "KUMBI" (trad. şi în româneşte) şi Daniil GRANIN - romanele "ISKATELI" şi "YA IDU NA GROZU" (trad. "Împotriva furtunii").

Periodice:

— În Italia apare magazinul trimestrial "FUTURO", sub conducerea unui colectiv redacţional format din Lino ALDANI, Massimo LO JACONDO şi Giulio RAIOLA. Îşi încetează apariţia în noiembrie 1964, după numai 8 numere.

— În Spania se tipăreşte revista "GALAXIA", ca versiune locală a periodicului nord-american "GALAXY & SCIENCE FICTION".

— În Marea Britanie îşi încetează apariţia revista editată de Harry HARRISON şi E.J. CARNELL sub titlul "SCIENCE FICTION ADVENTURES". Primul număr apăruse în 1958.

— În România, "Colecţia de povestiri ştiinţifico-fantastice" intră în cel de-al nouălea an de viaţă, o dată cu nr. 195. Atingerea cifrei de 200 de fascicule ocazionează publicarea în serial a romanului "Cele cinci sute de milioane ale begumei", în traducerea lui Ion Hobana. Cu această ocazie are loc şi o schimbare a prezentării grafice a copertei colecţiei. Dintre autorii publicaţi, pot fi reţinuţi: Ion Hobana, Ion Mânzatu, Gheorghe Săsărman, I. A. Efremov, Ştefan Tita, George Anania.

Fandom:

— La Washington D.C. are loc cea de-a XXI-a întrunire a Convenţiei Mondiale, sub titulatura "DISCON - I". Cei 600 de participanţi au votat distribuirea premiilor "Hugo" la următoarele categorii: Roman - Philip K. Dick - "The Man in a High Castle"; Nuveletă - Jack Vance - "The Dragon Masters"; Grafică - Roy KRENKEL; Revistă - "The Magazine of Fantasy & Science Fiction"; Fanzin - "Xero". Peter Schuyler Miller a fost premiat pentru întreaga activitate de critică literară SF, iar Isaac Asimov pentru aportul ştiinţific în lucrările sale SF.

Mihaela şi Cristian IONESCU ✍

CORNEL ROBU
vă prezintă

PREMII, TOPURI, CLASAMENTE (IX)

CELE MAI PREMIATE NUVELE - 1

Mai mult chiar decât în cazul romanelor, în "genul scurt" SF opţiunile par a fi mai diversificate, iar premiile mai dispersate, mai "bine împărţite". Asupra cauzelor acestei situaţii nu putem face decât presupuneri. Nu poate rămâne, pesemne, fără urmări faptul că se publică, mai ales în reviste şi fanzine, mai rar în volume, la edituri. Să genereze aceasta o mai accentuată subiectivitate, un mai activ partizanat din partea votanţilor, fie aceştia membri în jurii oficiale ori simpli fani? Posibil, dar indemonstrabil.

Consecinţă a acestei situaţii - multe cunoscute titluri de povestiri, nuvele, "nuvelete" vor lipsi din topul de faţă, întrucât nu şi-au adjudecat decât un singur premiu, ori poate nici măcar unul (fără, bineînţeles, ca aceasta să impieteze cu ceva asupra valorii lor intrinseci şi asupra rezistenţei lor în timp). La extrema opusă, avem o singură nuvelă cu 6 premii şi o singură povestire cu 5 premii; nici o nuvelă cu 5 premii şi nici o povestire cu 4 premii; în rest - câte 3 şi 2 premii, "grosul plutonului".

După cum se poate observa de la prima privire, am comasat în acest top categoriile anglo-americane *"novella"* (17 500 - 40 000 de cuvinte) şi *"novelette"* (7 500 - 17 500 de cuvinte). Aceasta nu numai în virtutea tradiţiei genologice şi terminologice româneşti, care nu operează disocieri între "nuvelă" şi "nuveletă" (categorie neacreditată în literatura română); dar, chiar şi admiţând eventuala obiecţie că avem de-a face, în cazul de faţă, numai cu "marfă străină", vom observa că nici măcar juriile americane şi britanice nu sunt pe deplin consecvente în respectarea baremurilor cantitative prestabilite. Astfel, de exemplu, *The Last Castle* (1966) de Jack Vance primea în 1967 Premiul Hugo la categoria "novelette" şi Premiul Nebula la categoria "novella"; la fel, *Black Air* (1983) de Kim Stanley Robinson era premiat în 1984 de revista *Science Fiction Chronicle* ca "novelette", iar de juriul Premiului Howard *(The World Fantasy Award)*, în acelaşi an - ca "novella"; după cum *The Deathbird* (1973) de Harlan Ellison îşi adjudeca în 1974 Premiul Jupiter pentru "novelette" şi Premiul Locus pentru "short fiction". Mai mult, Premiul Memorial Theodore Sturgeon *(The Theodore Sturgeon Memorial Award)* comasează statutar, din capul locului, categoriile "novelette" şi "short story", acordând un singur premiu, pentru "story", unor texte sub 17 500 de cuvinte. Practică anticipată, de altfel, şi în acordarea premiilor Hugo şi Nebula, încă din 1970, când Samuel R. Delany îşi adjudeca, cu *Time Considered as a Helix of Semi-Precious Stones*, Premiul Hugo pentru "short story" şi Premiul Nebula pentru "novelette". În mod similar, *Paper Dragons* (1985) de James P. Blaylock primea în 1986 Premiul Howard la categoria "short story" şi premiul revistei *Science Fiction Chronicle* la categoria "novelette".

Astfel stând lucrurile, am rezervat, în cele ce urmează, un clasament separat doar povestirilor ("short stories", sub 7 500 de cuvinte), categoriile "novella" şi "novelette" fiind comasate sub denumirea, uzuală şi consacrată la noi, de "nuvelă".

Pentru a preveni posibile nedumeriri, am specificat, totuşi, disocierea între "novella" şi "novelette" în acele - puţine - cazuri când două titluri diferite îşi adjudecă, în unul şi acelaşi an, aceleaşi premii.

O singură nuvelă ("novella") distinsă cu 6 premii

— *Press ENTER N* (1984) de John Varley: Hugo, 1985; Nebula, 1985; Locus, 1985; SF Chronicle, 1985; Seiun Taisho (Premiul Seiun), Japonia, 1987; Premio Gilgamés de narrativa fantastica, Spania, 1989. (*Mesaj sinucigaş*, trad. rom. de Mihai-Dan Pavelescu, Colecţia Romanelor de 10 lei, Bucureşti, 1990).

Nuvele distinse cu 4 premii

— *Bloodchild* (1984, "novelette") de Octavia E. Butler: Hugo, 1985; Nebula, 1985; Locus, 1985; SF Chronicle, 1985.

— *Rachel in Love* (1987) de Pat Murphy: Nebula, 1988; Locus, 1988; The Theodore Strugeon Memorial Award, 1988; The Davis Readers Award, 1988.

— *The Last of the Winnebagos* (1988, "novella") de Connie Willis: Hugo, 1989; Nebula, 1989; SF Chronicle, 1989; Davis Readers, 1989.

— *Schrodinger's Kitten* (1988, "novelette") de George Alec Effinger: Hugo, 1989; Nebula, 1989; SF Chronicle, 1989; Theodore Sturgeon Memorial, 1989.

Nuvele distinse cu 3 premii

— *Ill Met in Lankhmar* (1970) de Fritz Leiber: Hugo, 1971; Nebula, 1971; Gilgamés, 1986.

— *The Queen of Air and Darkness* (1971) de Poul Anderson: Hugo, 1972; Nebula, 1972; Locus, 1972. (*Crăiasa neantului şi-a nopţii*, trad. rom. de Nina George Dăian, în *Almanah Anticipaţia*, 1991).

— *Houston, Houston, Do You Read?* (1976, "novella") de James Tiptree Jr.: Hugo, 1977; Nebula, 1977; Jupiter, 1977. (*Houston, Houston, mă auzi?*, trad. rom. de Mihai-Dan Pavelescu, în *Almanah Anticipaţia*, 1993).

— *The Bicentennial Man* (1976, "novelette") de Isaac Asimov: Hugo, 1977; Nebula, 1977; Locus, 1977. (*Omul bicentenar*, trad. rom. de Mihai Bădescu, în antologia *Povestiri ciberrobotice*, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1986.)

— *Stardance* (1977) de Spider şi Jeanne Robinson: Hugo, 1978; Nebula, 1978; Locus, 1978.

— *The Persistence of Vision* (1978) de John Varley: Hugo, 1979; Nebula, 1979; Locus, 1979.

— *Enemy Mine* (1979, "novella") de Barry B. Longyear: Hugo, 1980; Nebula, 1980; Locus, 1980. (*Duşmanul*, trad. rom. de Mihai-Dan Pavelescu, în *Spaţii enigmatice*, Iaşi, nr. 1/1990; în volum la Editura Orion, Craiova, 1991.)

— *Sandkings* (1979, "novelette") de George R.R. Martin: Hugo, 1980; Nebula, 1980; Locus, 1980. (*Regii nisipurilor*, trad. rom. de Ion Doru Brana, în *Almanah Anticipaţia*, 1984.)

— *The Brave Little Toaster* (1980) de Thomas M. Disch: Locus, 1981; BSFA (The British Science Fiction Association Award), 1981; Seiun Taisho, 1982.

— *Unicorn Variations* (1981) de Roger Zelazny: Hugo, 1982; Locus, 1984 (pentru volumul omonim); Seiun Taisho, 1984.

— *Souls* (1982, "novella") de Joanna Russ: Hugo, 1983, Locus, 1983; SF Chronicle, 1983.

— *Fire Watch* (1982, "novelette") de Connie Willis: Hugo, 1983; Nebula, 1983; SF Chronicle, 1983.

— *Blood Music* (1983) de Greg Bear: Hugo, 1984; Nebula, 1984; Prix Apollo, Franţa, 1986 (pentru romanul omonim din 1985). (*Muzica sângelui*, trad. rom. de Mihai-Dan Pavelescu, în *Almanah Anticipaţia*, 1993.)

— *The Only Neat Thing to Do* (1985, "novella") de James Tiptree, Jr.: Locus, 1986; SF Chronicle, 1986; Seiun Taisho, 1988.

— *Paladin of the Lost Hour* (1985, "novelette") de Harlan Ellison: Hugo, 1986; Locus, 1986; The Writers Guild of America Award, 1986 (pentru episodul omonim din serialul *The Twilight Zone - Zona crepusculară*).

— *R and R* (1986) de Lucius Shepard: Nebula, 1987; Locus, 1987; SF Chronicle, 1987.

— *The Mountains of Mourning* (1989) de Lois McMaster Bujold: Hugo, 1990; Nebula, 1990; SF Chronicle, 1990.

— *Carrion Comfort* (1989) de Dan Simmons: Locus, 1990; The Bram Stoker Award, 1990; The British Fantasy Award (August Derleth Award), 1990.

Date extrase din: *REGINALD'S SCIENCE FICTION AND FANTASY AWARDS. A Comprehensive Guide to the Awards and Their Winners.* Second Edition, Revised and Expanded, by Daryl F. Mallett and Robert Reginald, The Borgo Press, San Bernardino, California, USA, 1991.

POŞTA REDACŢIEI

NICOLESCU CRISTIAN

1) Sperăm să se rezolve cu numerele lipsă; 2) Romane recente "nu ne dă mâna (punga)" să publicăm; 3) Şi mie mi-a plăcut romanul lui D.U.; 4) Aritmogriful este cu adevărat interesant, dar nepublicabil datorită faptului că toate soluţiile sunt în engleză.

DEHELEAN DRAGOŞ

Mulţumim pentru gândurile bune. Desfăşurată în cadrul unui vis, "Zidărie incompletă" s-ar încadra într-un aşa numit proto-SF. Altfel, sunt semne bune.

BUZDUGAN ADRIAN

"Biluţele" este cam "subţire" ca SF; simpla prezenţă a unui extraterestru cu un gadget amuzant (?) nu este un atu decisiv. Dacă şi celelalte bucăţi sunt la fel, nu!

ILARION CALCIU

"Cuceritorii" este o parodie? Mai trimiteţi.

SEBASTIAN SANEA

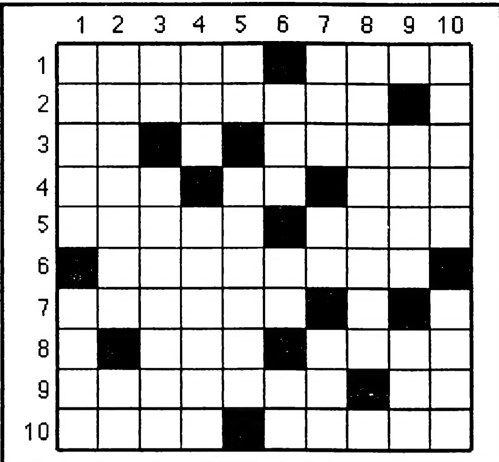
Povestire destul de interesantă; nu poate fi (deocamdată) vorba de publicare. Propunerea cu rescrierea nu merge. Vă sugerez să frecventaţi un cenaclu local. Mai trimiteţi.

MIHAI COSMA

"La un pas..." nu vine cu nimic nou (până şi "suplimentul" de patos îmi este familiar), dar lasă (destul) loc pentru mai bine. Mai încercaţi.

Mihai-Dan Pavelescu

cpsf.info

R E B U S

NEPLĂCERI ŞI EŞECURI ÎN CAMPANIILE PUBLICITARE?

ALEGEŢI CALEA NOASTRĂ ŞI VEŢI DESCOPERI O LUME NOUĂ!

MERIDIAN ADVERTISING AGENCY
Seducem prin rigoare
Tel.: 615.61.37, Fax: 312.17.06 Bucureşti

DRUMURI PRIN MEMORIE - *EGIPTUL*

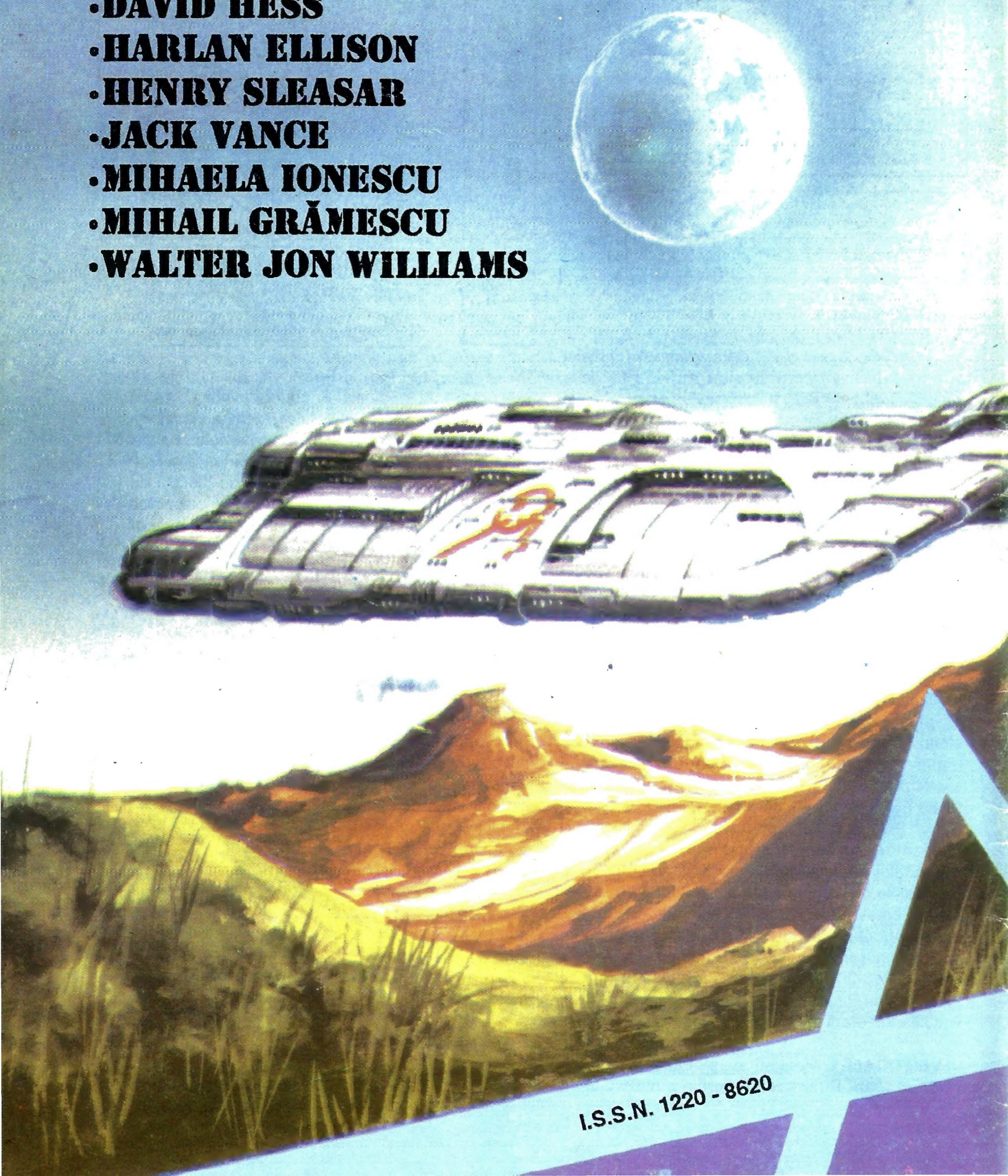
ORIZONTAL: 1. "Părintele groazei", paznicul nemişcat al marii piramide de la Gizeh - A repeta (pop.). **2.** Fondatorul Muzeului egiptean de la Cairo sub a cărui îndrumare s-a întreprins cea de-a cincea curăţire de nisip a Sfinxului, precum şi unele săpături la baza acestuia, în speranţa găsirii de galerii subterane şi a mormântului monarhului Armais (Auguste). **3.** Primele irigaţii făcute la Cairo! - Suveran legendar, fondatorul statului egiptean în urma unificării celor două regate rivale din Valea Nilului, Egiptul de Sus şi Egiptul de Jos. **4.** Tot (reg.) - Produs artizanal făcut din lut de zeul solar Hnum din care a ieşit apoi zeul Ptah, creatorul cerului şi al pământului în mitologia egipteană - Element de compunere savantă cu sensul de "stejar". **5.** Zeul cerului la egipteni, fiul lui Isis şi al lui Osiris - Loc secret pentru păstrarea comorilor faraonilor şi ale înalţilor demnitari, ipoteză neconfirmată privind motivaţia construirii piramidelor. **6.** Solul nisipos al Egiptului, practic nefertil în absenţa revărsărilor binefăcătoare ale Nilului sau ale marilor sisteme de irigaţii (pl.). **7.** Întemeietorul Spartei şi principalul său legiuitor, unul dintre puţinii străini iniţiaţi în misterele Egiptului, alături de : Platon, Pitagora,Thales, Solon, Plutarh şi Herodot. **8.** Sau - Zeu misionar şi civilizator, protector şi inventator al tuturor activităţilor intelectuale, în credinţa egiptenilor. **9.** Emanaţiile plăcut mirositoare ale florilor - "Regele zeilor", creatorul Universului şi diriguitorul timpului în Panteonul Egiptului antic. **10.** Faraon egiptean, conducătorul statului în ultimii 24 de ani din dinastia a treia (2686-2613 î.e.n.) - Oraş egiptean în care se înalţă Marea Piramidă a lui Khufu (Keops, Cheops), considerată drept una dintre minunile lumii.

VERTICAL: 1. Renumit egiptolog (Piazzi) care atribuie Marii Piramide un limbaj simbolic şi un mesaj profetic, multe dintre minuţioasele sale măsurători de lungimi şi unghiuri dovedind stranii coincidente cu diverse date geografice sau istorice - Materialul din care ar fi fost făcute bârnele cu care miile de sclavi ar fi ridicat la zeci de metri înălţime cele două milioane tre sute de mii de blocuri de piatră, de câteva tone fiecare, conform unei ipoteze puţin realiste privitoare la construcţia piramidelor egiptene. **2.** Numele pe care îl purtau vechii regi ai Egiptului, a căror perioadă de domnie ajungea uneori la 47 (Iti), 55,60 (Khasty) sau chiar 94 de ani (Pepi II)!! - chiuitură. **3.** Inima lui Osiris! - Pălărie bărbătească cu borurile îndoite în trei colţuri. **4.** "Darul Egiptului", prin ale cărui revărsări periodice pământul devenea tot mai fertil, statul egiptean ajungând cel mai important grânar din întreaga zonă a bazinului mediteranean - Cu o pondere redusă. **5.** Xenon - Cel mai popular zeu egiptean, simbolizând moartea şi învierea periodică a naturii vegetale, ideea de renaştere permanentă, precum şi moartea ca trecere în altă lume. **6.** Zeu egiptean identificat cu Fre ("soarele, sub faţa lui infernală") - Paul Grigore - Miligram. **7.** Fire - Seu! - Arbore de ceai. **8.** Oraşul în care se înalţă templul zeiţei Hathor, mama zeului solar Horus şi maica universală a egiptenilor antici. **9.** Trib de amerindieni decimat de irochezi - Măsoară timpul. **10.** Istorie evreu care definea piramidele "mari şi inutile monumente" - Zeu arhaic egiptean, socotit creatorul lumii şi marele artizan universal.

DICŢIONAR: ADOI, TAT, DRI, ERII.

Radu Stoianov ✍

- ALEXANDRU MIRONOV
- ANA VERONICA MIRCEA
- CORNEL ROBU
- CRISTIAN IONESCU
- GHEORGHE ITOAFĂ
- DAVID HESS
- HARLAN ELLISON
- HENRY SLEASAR
- JACK VANCE
- MIHAELA IONESCU
- MIHAIL GRĂMESCU
- WALTER JON WILLIAMS

I.S.S.N. 1220 - 8620